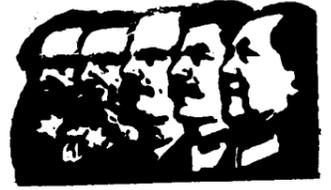

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΙΟΥΛΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 235 ΔΡΧ. 150

10 ΧΡΟΝΙΑ ΟΑΚΚΕ

**Να προχωρήσουμε στο αντιρώσικο μέτωπο - Να τσακίσουμε τον
οπορτουνισμό - Να χτίσουμε το κόμμα της εργατικής τάξης**

Στις 8 του Ιουλίου κλείνουν ακριβώς 10 χρόνια από την ίδρυση της Συνδιάσκεψης της ΟΑΚΚΕ.

Η ίδρυση της ΟΑΚΚΕ ήταν ένα μεγάλο βήμα για την ίδρυση του νέου κόμματος της ελληνικής εργατικής τάξης, του κόμματος που διέλυσαν οι έλληνες και οι ρώσοι ρεβιζιονιστές στα 1956.

Η ΟΑΚΚΕ εκφράζει για το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα τη μεταβατική εποχή ανάμεσα στην εποχή της πολιτικής και οργανωτικής ρήξης με τον οπορτουνισμό και τη δημιουργία του νέου κομμουνιστικού κόμματος.

Όταν ιδρύσαμε την ΟΑΚΚΕ στις 8 του Ιουλίου του 1985 ξέραμε ότι μας έμενε ακόμα πολύς δρόμος για να φτάσουμε στο

κομμουνιστικό κόμμα. Ξέραμε ότι η ρήξη του οπορτουνισμού δεν είχε ολοκληρωθεί, αλλά μόνο είχε ξεκινήσει, είχε όμως ξεκινήσει με τον πιο αποφασιστικό και ολοκληρωμένο τρόπο.

Το ότι η ΟΑΚΚΕ βγήκε μέσα από το ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ και

συνέχεια στη σελ. 2

Τεράστιο πρόβλημα για τους ρωσόδουλους ΡΗΓΜΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Νίκη του δημοκρατικού κριτήριου του λαού μας

Ορθόδοξα τόξα, εθελοντές στη Βοσνία, παιδάκια από τη Σερβία, τόνοι από βρώμικη προπαγάνδα χρόνων, όλα αυτά δεν έφτασαν για να ανατρέψουν το ψυχικό ρήγμα που δημιουργήθηκε στις ελληνοσερβικές σχέσεις ξαφνικά εδώ και τρεις μέρες.

Οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές, πάντα ξενόδουλοι κι αυτοί, εκλιπαρούν τους σέρβους “αδελφούς” φασίστες να τους συγχωρέσουν και βρίζουν αδιάκοπα και κατηγορούν τον ελληνικό λαό, ειδικά αυτόν τον “ανεγκέφαλο” φίλαθλο, που τόλμησε να ανατινάξει μέσα σε λίγα λεπτά αυτό το θαυμάσιο πολιτικό τους οικοδόμημα, την ελληνοσερβική συμμαχία στα Βαλκάνια.

Ασφαλώς ρωσόδουλοι και σοβινιστές θα κινηθούν τώρα με δεκαπλάσια ορμή για να γεφυρώσουν το χάσμα, θα δεκαπλασιάσουν την προπαγάνδα, θα οργανώσουν συναντήσεις και τελετουργίες, όπου θα χυθούν δάκρυα μετάνοιας και νέοι όρκοι πίστης θα υψωθούν στα ουράνια από τους “δύο ομόδοξους λαούς”.

Ότι και να κάνουν όμως αυτές οι σιχαμερές γριές προξενήτρες, και να ξαναστρώσουν και να μυρώνουν το κρεβάτι της διεφθαρμένης πόρνης αστικής τάξης για να ξαναδεχτεί το βρώμικο και μεθυσμένο τραμπούκο των Βαλκανίων, όσο και να καίνε και να χτυπιούνται, το ρήγμα έχει γίνει. Και έχει γίνει γιατί ο μικρός αυτός πόλεμος έκφραζε κάτι πολύ βαθύτερο από μια πρόσκαιρη εθνικιστική τρέλα δύο λαών. Κάτω από τη συ-

μπληρωματική και για τούτο απροσδόκητη μορφή που πήρε αυτή η αντιπαράθεση, κρύβεται η ξεχωριστή πορεία δύο εθνών και δύο λαών, πορεία που προορίζεται να γεμίσει με βαθιές και επικίνδυνες αντιθέσεις τον ελληνοσερβικό ρωσοκίνητο άξονα.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να βρούμε τη νομοτέλεια μέσα στα ίδια τα γεγονότα, απομακρύνοντας την ομίχλη που σκορπάνε ρωσόδουλοι και σοβινιστές.

Οι ρωσόδουλοι, που είναι οι βασικές προξενήτρες του ελληνοσερβικού γάμου, εξηγούν τα γεγονότα σα μια σύγκρουση του σέρβικου με τον ελληνικό εθνικισμό. Μιλώντας, όπως πάντα, σα διεθνιστές εμφανίζονται υπεράνω της στενότητας, της υστερίας κτλ. των υφιστάμενων της Ρωσίας εθνικιστών. Πραγματικά, το πιο ανεξέλεγκτο σημείο της ρώσικης διπλωματίας είναι οι εθνικισμοί των χωρών που αποτελούν το ευρύτερο πολιτικό μέτωπο της σοσιαλμπερλιαστικής επίθεσης.

Εδώ οι Ρώσοι δεν μπορούν να τα έχουν όλα δικά τους. Αυτοί καταφέρνουν να ηγεμονεύσουν, οξύνοντας τις ενδοεθνικές συγκρούσεις και πριμοδοτώντας πάντα το χειρότερο σοβινισμό. Χάρη σε αυτές διάλυσαν τη Γιουγκοσλαβία και προσεταιρίστηκαν τη Σερβία. Χάρη σε αυτές κερδίζουν τώρα την Ελλάδα, καθώς για χρόνια όξυναν τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Όμως οι ίδιοι οι εθνικισμοί που αυτοί οξύνουν είναι φυσικό να στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλο,

όταν η ζωή αναπόφευκτα φέρνει σε σύγκρουση τα συμφέροντά τους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στους αθλητικούς αγώνες των εθνικών ομάδων παίζονται τα εθνικά συμφέροντα, και πιο ειδικά η μορφή εκείνη του εθνικού συμφέροντος που είναι το εθνικό γόητρο. Οι αθλητικοί εθνικοί αγώνες είναι η πολιτική αναμέτρηση όσο και οι υποκριτές αστοί να προσπαθούν να καμουφλάρουν με κούφια αθλητική φρασεολογία αυτή την αναμέτρηση.

Είναι λοιπόν αλήθεια ότι στη συγκεκριμένη αθλητική διοργάνωση εκδηλώθηκε και ο εθνικός ανταγωνισμός Σερβίας-Ελλάδας, όσο και αν ήθελαν οι ρωσόδουλοι να μην εκδηλωθεί ποτέ. Όμως ο εθνικισμός δεν μπορεί να αποτελεί τη βαθιά εξήγηση της ψυχικής ρήξης ανάμεσα στους δύο λαούς, του έντονα ανταγωνιστικού χαρακτήρα που πήρε ξαφνικά η σχέση τους, όταν στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο και οι δύο αστικές τάξεις για χρόνια ολόκληρα ταύτισαν το εθνικό γόητρο της κάθε χώρας με την “αδελφική” και φανατική υποστήριξη στην άλλη χώρα. Και ο πιο καθυστερημένος πολιτικός φίλαθλος πίστευε ότι η σέρβικη ομάδα μάσκει έκφραζε το πιο φιλικό του έθνος και την πιο φιλική του χώρα σε όλη τη διάρκεια του τουρνουά.

Κι όμως, δεν άφησε τον εθνικό της ύμνο να ακουστεί.

Οι Σέρβοι σοβινιστές πολιτικοί αναλυτές σπάνε το κεφάλι τους να δώσουν μια εξήγηση γι’ αυτό, ενώ

οι “αδελφοί” τους Έλληνες κιά-λας την έχουν βρει. Ισχυρίζονται πως οι Έλληνες φίλαθλοι ντοπαρίστηκαν για χρόνια ολόκληρα, αλλά και στη συγκεκριμένη διοργάνωση από τους εθνικιστές αθλητικογράφους και τα εθνικιστικά στελέχη του αθλητισμού, έτσι ώστε να είναι έτοιμοι να θεωρήσουν εχθρό τον καθένα που νικά και ν’ αναζητούν άλλοθι στη διαιτησία γι’ αυτή την ήττα. Αυτή η εξήγηση αναιρείται από τα γεγονότα και μένει μόνο σα μια προκατασκευασμένη θεωρία κατάλληλη για φτηνή πολιτική χρήση.

Η Εθνική της Ελλάδας δεν έχασε μόνο από τη Σερβία, αλλά έχασε και από τη Λιθουανία. Επίσης έχασε και από την εξόχως “εχθρική” εθνικά Κροατία. Από αυτή μάλιστα τη δεύτερη έχασε την τρίτη θέση και ένα μετάλλιο στο πιο πρόσφατο από την κρίση παρελθόν. Και όμως το κοινό δε θύμωσε ούτε ενάντια στη Λιθουανία ούτε ενάντια στην Κροατική ομάδα, παρ’ όλο που ενάντια στη δεύτερη γράφθηκαν κι ακούστηκαν σχόλια για μεροληπτική διαιτησία. Όμως το πιο βασικό είναι ότι οι Έλληνες φίλαθλοι δε δουλεύτηκαν από τους εθνικιστές για να περιμένουν την κατάκτηση του χρυσού στους πανευρωπαϊκούς αυτούς. Τόσο οι ίδιοι οι φίλαθλοι, όσο και οι ειδικοί ήξεραν ότι τα κότσια αυτής της εθνικής ομάδος ήταν κατώτερα από εκείνα των Λιθουανών, των Σέρβων, των Κροατών και των Ρώσων, και γι’ αυτό είχαν όλοι τους σα συγκεκριμένο πρακτικό

και γενικής αποδοχής στόχο το ανέβασμα σε μια από τις τέσσερις πρώτες θέσεις, που θα τους επέτρεπε τη συμμετοχή στην Ολυμπιάδα της Ατλάντα.

Δεν είναι τυχαίο που την επίτευξη αυτού του στόχου την πανηγύρισαν με το συνηθισμένο έξαλλο τρόπο του ικανοποιημένου εθνικισμού, ενώ αν ήταν κύρια πληγωμένοι από τον αποκλεισμό τους από τη Σερβία θα έριχναν εκεί το βάρος. Η μεγαλύτερη απόδειξη για το ότι δεν ήταν ο αντισερβισμός της νικημένης Εθνικής Ελλάδας που έπαιξε τον κύριο ρόλο στη γιούχα της Κυριακής ήταν ότι το κοινό του Σταδίου εκείνη την ημέρα δεν πήρε από την αρχή του αγώνα το μέρος της Λιθουανίας.

Αυτό έγινε όσο προχωρούσε ο αγώνας και όσο μπροστά στα μάτια αυτού του κοινού και στα μάτια όσων παρακολουθούσαν τον αγώνα από την τηλεόραση ξετυλίχθηκε η σκανδαλώδης βοήθεια της διαιτησίας στους Σέρβους.

Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ

Εκεί ακριβώς έγειρε η ζυγαριά αποφασιστικά υπέρ της Λιθουανίας και ξεκίνησε το μεγάλο ελληνοσερβικό επεισόδιο. Σ’ αυτή τη ζυγαριά οι δύο ήττες της Εθνικής Ελλάδας από την Εθνική Σερβίας δεν έπαιξαν τον καθοριστικό, αλλά ένα δευτερεύοντα ρόλο. Αυτές οι ήττες επέτρεψαν μόνο στους Έλληνες φίλαθλους να ξεπερά-

συνέχεια στη σελ. 5

ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ

Ο ΕΡΓΑΣ ξεκίνησε μια μεγάλη πολιτικοσυνδικαλιστική καμπάνια για τη σωτηρία της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας.

Με χιλιάδες προκηρύξεις που μοιράστηκαν στα ναυπηγεία του Σκαρμαμαγκά, της Ελευσίνας και στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος κάλεσε τους εργάτες να ενωθούν και να ανατρέψουν την επίθεση του φιλορώσικου αντιευρωπαϊκού μεσαίωνα.

Η καμπάνια του ΕΡΓΑΣ είχε σα σκοπό να δείξει πως η γραμμή και η δράση του ψευτοΚΚΕ είναι ό,τι πιο δεξιό και αντεπαναστατικό υπάρχει μέσα στη σύγκρουση που διεξάγεται σήμερα γύρω από το παρόν και το μέλλον της ναυπηγικής βιομηχανίας της χώρας.

Το κόμμα αυτό δουλεύει σε δύο επίπεδα.

Σαν τμήμα της κρατικής εξουσίας αποτελεί την καθοδηγη-

τική δύναμη εκείνων των μερίδων της αστικής τάξης που με σχέδιο συμποτάρουν τον εκσυγχρονισμό, μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε., των μεγάλων ναυπηγείων. Εκείνων των δυνάμεων που αρνούνται την υλοποίηση του επενδυτικού προγράμματος των ναυπηγείων της Ελευσίνας και που οδηγούν μέσα από την άρνηση της ιδιωτικοποίησης στο κλείσιμο των ναυπηγείων Σκαρμαμαγκά.

Σαν τμήμα του εργατικού κινήματος μέσα από την ασύστολη ψευτοαριστερή δημαγωγία προσπαθεί να μπλοκάρει το προοδευτικό κίνημα στο γνωστό δίπολο: "ιδιωτικοποίηση = δεξιά, κρατικοποίηση = αριστερά".

Όποιος προοδευτικός συνδικαλιστής βάζει πάνω απ' αυτό το ψευτοδίλημμα το πραγματικό ζήτημα του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης για την διατήρηση πά-

νω απ' όλα των ναυπηγείων, γίνεται για το ψευτοΚΚΕ... άνθρωπος του Περατικού!

Όμως η ζωή και η ταξική πάλη δεν μπορεί να σταματήσει στα σοσιαλφασιστικά ψευτοδίλημματα.

Το ψευτοΚΚΕ είναι γυμνό και απομονωμένο στη βάση του εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα στη βάση των μεγάλων ναυπηγείων. Είναι θέμα τιμής για την εργατική τάξη να κλείσει το στόμα αυτού του κόμματος, που στο όνομά της διαπράττει το εθνικό έγκλημα της διάλυσης της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Και όχι μόνο αυτό· με συγκροτημένο προοδευτικό εργατικό κίνημα, ενιαίο στη ναυπηγική βιομηχανία, μπορούμε να επιβάλουμε τους δικούς μας όρους στην ανάπτυξη και στον εκσυγχρονισμό των ναυπηγείων, αλλά και να περιφρουρήσουμε τις εργατικές κα-

τακτήσεις και τα εργατικά δικαιώματα.

Η προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ είχε σημαντική απήχηση τόσο στα μεγάλα ναυπηγεία, ιδιαίτερα στο Σκαρμαμαγκά. Είναι χαρακτηριστικό το ότι κανείς σοσιαλφασίστας δεν τόλμησε να αντιπαρατεθεί σε μια προκήρυξη που κατεδάφιζε όλη τη για χρόνια στο Σκαρμαμαγκά γραμμή του ψευτοΚΚΕ.

Όπως ήταν φυσικό, ανησύχησε ιδιαίτερα το σοσιαλφασισμό, προκαλώντας στην επισκευαστική ζώνη σπασμοδικές τραμπούκικες ενέργειες, που πήραν την κατάλληλη απάντηση από τους συντρόφους του ΕΡΓΑΣ.

Το μοίρασμα της προκήρυξης του ΕΡΓΑΣ ανησύχησε τον Καλογερίδη, γιατί η προκήρυξη αποκάλυπτε για πρώτη φορά τα σχέδιά του σε τέτοιο επίπεδο, ώστε να φτάσει ο ίδιος να βρῖσει και

να απειλήσει σύντροφός μας.

Η απάντηση σ' αυτή την ενέργεια του μεγαλοεργολάβου ήταν η υποστήριξη των εργατών, αλλά και η αποφασιστική επιμονή των συντρόφων του ΕΡΓΑΣ στη συνέχιση της καμπάνιας. Όσο για μας, έχουμε συνηθίσει να περπατάμε στα αγκάθια και οι πατούσες μας είναι ιδιαίτερα σκληρές.

Από την άλλη μεριά, ίδια αντίδραση είχε και ο σοσιαλφασισμός στο συνδικάτο μετάλλου, όπου με νέα προκήρυξη μας αποκάλυψαν και πάλι "προβοκάτορες"!

Κούφια λόγια μιας καταδικασμένης στις συνειδήσεις των εργατών παρέας, που στηρίζει τη δύναμή της στο μέτωπο με το μεγαλοεργολάβο Καλογερίδη και στην άσκηση οικονομικού φασισμού πάνω στους εργάτες!

συνέχεια στη σελ. 7

10 ΧΡΟΝΙΑ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

σε σύγκρουση με αυτό δεν ήταν κάτι το τυχαίο. Η νέα κομμουνιστική πρωτοπορία δεν μπορούσε παρά να βγει μέσα από το ΕΚΚΕ και μέσα από το ΜΑΚΚΕ, δηλαδή μέσα από τα δύο βασικά ρεύματα της επαναστατικής πρωτοπορίας μιας εποχής και να έρθει σε σύγκρουση και με τα δύο όταν αυτά κατέληξαν στο φουτολογικό τέρμα τους, το σύμφωνο με τη μικροαστική φύση της ηγεσίας τους, που ήταν ο οππορτουניσμός και ο σοσιαλφασισμός.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η ίδια διάσπαση που έφερε στη ζωή την προλεταριακή ΟΑΚΚΕ γέννησε και την πιο δεξιά οργάνωση, την πιο σοσιαλφασιστική που δουλεύει μέσα στο επαναστατικό κίνημα, το ΜΑΚΚΕ. Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η διάσπαση είχε μέσα της τόσο βία.

Οι σοσιαλφασίστες του ΜΑΚΚΕ, που ορκίζονταν ότι η ΟΑΚΚΕ θα είχε μικρή ζωή, διέρρηξαν τα γραφεία της και τα άδειασαν κλέβοντας υλικά σημερινής αξίας 5 εκ. δραχμών, νομίζοντας ότι αυτό θα ξεχνιόταν. Το αποτέλεσμα ήταν να τους μείνει στο κίνημα το παρατσούκλι "διαρρήχτες".

Όμως η γέννηση της ΟΑΚΚΕ σημαίνει πρακτικά την αρχή του τέλους όλου του εξωκοινοβουλευτικού "επαναστατικού" οππορτουניσμού, που είχε σαν το τελειότερο δημιούργημα και τυπικότερο του εκπρόσωπο ακριβώς τους διαρρήχτες. Όμως οι διαρρήχτες είναι το ψευτοΚΚΕ. Για την ακρίβεια είναι η επαναστατικότερη στη μορφή μετάφραση του ψευτοΚΚΕ, είναι δηλαδή το ψευτοΚΚΕ που προσπαθεί να δημιουργήσει σύγχυση μέσα στις γραμμές της επαναστατικής πρωτοπορίας.

Αλλά το ίδιο είναι με μικρότερη συνέπεια και το ΝΑΡ, η ΣΑΚΕ, το ΚΚΕ (μ-λ), η Α/συνέχεια, ενώ το ΕΚΚΕ έμεινε ένα θλιβερό φάντασμα που προσπαθεί να γιγίζει με τον εισοδησμό και να γίνει κοινός παρονομαστής όλου του οππορτουניσμού, δηλαδή γέφυρα του μ-λ οππορτουניσμού με το χειρότερο είδος του τροτσκισμού, τον αναρχισμό κτλ.

Απέναντι στην ΟΑΚΚΕ όλοι αυτοί, με τις ιδιομορφίες που αντιστοιχούν στην ξεχωριστή ιδεολογική τάση της μικροαστικής τάξης ή του λούμπεν που εκφράζουν, αποτελούν σήμερα μια αντιδραστική μά-

ζα.

Αυτό όμως δεν ήταν κατακτημένο από την αρχή. Μέσα σ' αυτά τα δέκα χρόνια, αν κανείς μελετήσει την ΟΑΚΚΕ, θα διαπιστώσει πόσο τεράστια άλματα χρειάστηκε να κάνει για να απαλλαχτεί από το δικό της πολιτικό και ιδεολογικό φορτίο ο οππορτουניσμός, πόσο δηλαδή είχε μέσα της πλευρές από όλους αυτούς. Αυτό είναι το νόημα της φράσης "μεταβατική περίοδος" που χρησιμοποιήσαμε στην αρχή. Η ΟΑΚΚΕ είχε σαν κύριο καθήκον να καθάρσει την επαναστατική πορεία από τις βρωμιές που είχε συσσωρεύσει η μακρά περίοδος της ρεβιζιονιστικής και σοσιαλμπερλιαστικής κυριαρχίας μέσα στο εργατικό κίνημα.

Αν αισθανόμαστε ότι ανταποκρινόμαστε στην κύρια πλευρά, είναι γιατί κρατήσαμε σταθερή στάση απέναντι στον κύριο εχθρό, που ήταν σε όλη αυτή την περίοδο ο ρώσικος σοσιαλμπερλιασμός, και δεν ταλαντευτήκαμε ποτέ στην ιδεολογική μας γραμμή, δηλαδή στην υπεράσπιση του μαρξισμού-λενινισμού-μαοισμού.

Έτσι βρήκαμε τη δύναμη να πάμε ενάντια στους πάντες και να μείνουμε μόνοι μας στην περίοδο του μεγάλου στρατηγικού ελιγμού του σοσιαλμπερλιασμού ανάμεσα στο '87 και το '92, που έφερε τη σύγχυση όχι μόνο στο τσακισμένο παγκόσμιο εργατικό κίνημα, αλλά και μέσα στους δυτικούς μπερλιαστές.

Στη διάρκεια αυτής της περιόδου η ΟΑΚΚΕ δοκίμασε μια παρατεταμένη εσωκομματική πάλη, που εκδηλώθηκε είτε με τη μορφή της κάμψης και της αποχώρησης στελεχών, μελών και επιτροπών είτε με τη μορφή των οργανωμένων εσωτερικών πολιτικών χτυπημάτων.

Γι' αυτή την εσωκομματική πολιτική πάλη θα γράψουμε πιο πολλά στα πλαίσια του απολογισμού που ετοιμάζουμε για μια πολιτική Συνδιάσκεψη της ΟΑΚΚΕ στα μέσα του Σεπτεμβρίου. Εκείνο που εδώ πρέπει να ειπωθεί είναι ότι αυτή η πάλη ήταν στο βάθος ρήξη με το δικό μας οππορτουניσμό, κυρίως στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο.

Χάρη σ' αυτή την πάλη που κορυφώθηκε με το 1ο συνέδριο της ΟΑΚΚΕ φτάσαμε να ανακαλύψουμε και να προσδιορίσουμε σαν κύριο εχθρό το ρώσικο σοσιαλμπερλιασμό στο διεθνές επίπεδο και το ψευτοΚΚΕ σαν κέντρο της αντίδρασης και

κύριο εχθρό στην ίδια την Ελλάδα. Από εκεί και πέρα ήταν ανοικτός ο δρόμος για την πολιτική του αντιρώσικου ενιαίου μετώπου που τώρα πρωτοβάζουμε στα σκαριά. Ίσως τώρα όλα αυτά να φαίνονται απλά και προφανή στους φίλους της ΟΑΚΚΕ και σε μας τους ίδιους, αλλά έπρεπε πραγματικά να παλαίψουμε με τα σωθικά μας για να απαλλαχτούμε από την αντιπερδυναμική γραμμή του "ούτε ΗΠΑ-ούτε Ρωσία", που είχε ολοτέλεια παλιώσει μετά το '81, και να έρθουμε σε ολόπλευρη σύγκρουση με τον ελληνικό σοβινισμό στην Κύπρο και στο Αιγαίο υιοθετώντας τη μαρξιστική στάση απέναντι στο σύγχρονο "ανατολικό ζήτημα".

Αυτή η πάλη με το σοβινισμό έκλεισε και έφτασε σε ρήξη με την καταγγελία της ελληνικής πολιτικής απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας. Σε όλη αυτή την περίοδο χρειάστηκε να δώσουμε μια ακόμα πιο οδυνηρή πάλη, για να διαχωρίσουμε με εργατικό κίνημα από τα δηρμές σοσιαλφασιστικό πραξικόπημα που ήταν οι συνδικαλιστικοί υποτιθέμενοι αγώνες της νέας δεξιάς, και κυρίως του ψευτοΚΚΕ. Η στάση της ΟΑΚΚΕ απέναντι στο κίνημα της ΕΑΣ σαν κίνημα αντιδραστικό σήμαινε την ουσιαστική πολιτική ρήξη με το σοσιαλφασισμό, το ψευτοΚΚΕ και την οππορτουνιστική μικροαστική ουρά του.

Από εκείνη τη στιγμή και πέρα η Νέα Ανατολή είχε γίνει ένα πραγματικά βαθύ και αιχμηρό εργαλείο της επαναστατικής πρωτοπορίας, που χτυπούσε το σοσιαλφασισμό σε όλα τα επίπεδα, δηλαδή όχι μόνο στην άμεση πολιτική, αλλά και στην οικονομία, στο συνδικαλιστικό, στα θεωρητικά και ιστορικά ζητήματα, παντού. Έχοντας στο στόχαστρο τώρα αποφασιστικά το σοσιαλφασισμό, ιδιαίτερα το ψευτοΚΚΕ, μπορούσαμε να ξεδιπλώσουμε την επαναστατική γραμμή σε όλα τα επίπεδα και να συνδέουμε τη δημοκρατική αντιφασιστική και αντιμπερλιαστική πάλη με την πάλη για το σοσιαλισμό. Πραγματικά, μας πήρε πολύ καιρό να καταλάβουμε ότι ο σοσιαλμπερλιασμός, ρώσικος και κινεζικός, είναι η πιο προωθημένη, η πιο σύγχρονη, η πιο απικραία και ταυτόχρονα η πιο σάπια πλευρά του μπερλιασμού, όπως είναι το ψευτοΚΚΕ, η πιο σάπια εκδήλωση της ελληνικής αστικής τάξης. Έτσι η πάλη ενάντια στο φασι-

σμός γίνεται πάλι ενάντια στον ιμπεριαλισμό γενικά, πάλι ενάντια στην ψεύτικη αριστερά και, έτσι, πάλι για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Αργήσαμε, με λίγα λόγια, να καταλάβουμε ότι η εποχή που ζούμε προσφέρει στους επαναστάτες σε συμπεκνωμένη μορφή και με τον ίδιο εχθρό τόσο την εξωτερική ταξική, όσο και την εσωτερική ταξική, δηλαδή την ενδοεπαναστατική και εσωκομματική πάλη. Ταυτόχρονα τους προσφέρει ένα κοινό κέντρο για όλες τις μορφές της αντίδρασης και όλες τις παρεκκλίσεις και διαστρεβλώσεις του μαρξισμού.

Αυτή η "συμπύκνωση" του εχθρού προκαλεί στον αντίθετο προοδευτικό πόλο την πιο πλατιά συσπείρωση για το επαναστατικό προλεταριάτο και τις πλατιές ταξικές του συμμαχίες, όπου στους κόλπους τους θα δοθεί για μια ακόμα φορά η πάλη για την κατάκτηση της πολιτικής και ιδεολογικής ηγεμονίας από το προλεταριάτο.

Από αυτή την άποψη τίποτα δεν είναι δοσμένο. Πρέπει για μια ακόμα φορά το προλεταριάτο να πείσει όλη την πολιτική δημοκρατία ότι είναι αυτό ο πιο συνεπής υπερασπιστής του δημοκρατισμού και όλες τις αντιμπερλιαστικές δυνάμεις ότι είναι αυτό ο πιο συνεπής αντιμπερλιαστής. Η δύναμη του μαρξισμού θα πρέπει να αποδειχτεί στην πράξη για μια ακόμα φορά.

Αυτό το ρόλο έχει αναλάβει η ΟΑΚΚΕ στην Ελλάδα, ενώ δε χάνει από τα μάτια της την παγκόσμια επαναστατική εξέλιξη και επιδιώκει να δεθεί με αυτήν. Νιώθουμε ότι θα ξεπηδήσουν από τους λαούς σε ένα κοινό μέλλον νέες επαναστατικές πρωτοπορίες μέσα από τις θύελλες του πολέμου. Αυτό είναι αναπόφευκτο. Η ΟΑΚΚΕ ετοιμάζεται γι' αυτές τις θύελλες. Από αυτή την άποψη η μεταβατική περίοδος πλησιάζει στο τέλος της. Αν ίσαμε εδώ η ΟΑΚΚΕ ετοίμασε το ιδεολογικό και πολιτικό της οπλοστάσιο, τώρα έχει σαν κύριο καθήκον να δυναμώσει οργανωτικά τον εαυτό της και να ανταποκριθεί στα πολιτικά καθήκοντα αυτής της εποχής. Ήδη η ΟΑΚΚΕ έχει συγκροτήσει έναν πυρήνα αφοσιωμένων επαναστατών που ατσάλωθηκαν μέσα από τη δεκάχρονη ταξική πάλη και διαμόρφωσαν ένα ιδιαίτερο στυλ μέσα στο κίνημα, ένα στυλ που συνδυάζει επαναστατική στάση αρχών, την ειλικρίνεια και τη σεμνότητα, την ακούραστη

προσπάθεια για την ενότητα μέσα στους κόλπους του λαού. Αυτή η πορεία ήταν σα μια πολιτική "μεγάλη πορεία", που η μεγαλύτερη της χρησιμότητα ήταν να διαμορφώσει ένα στρατό ανώτερο από εκείνον που ξεκίνησε.

Ήδη η ΟΑΚΚΕ έχει κάνει γνωστές τις πολιτικές της θέσεις μέσα στην επαναστατική πρωτοπορία και η γραμμή της έχει βρει πολλούς φίλους και συμπάθειες, ενώ τα γεγονότα όλο και πιο ραγδαία αποκαλύπτουν την ορθότητα της γραμμής της.

Το ζήτημα είναι όλο αυτό το πολιτικό κεφάλαιο να μετατραπεί σε υλική δύναμη, δηλαδή σε οργανωτική δύναμη.

Για να γίνει αυτό, η ΟΑΚΚΕ πρέπει να κίνει τον τελευταίο δεσμό της με τον οππορτουניσμό, εκείνον στα οργανωτικά ζητήματα, που παίρνει τη μορφή του ερασιτεχνισμού.

Αυτός είναι ο μεγάλος κίνδυνος και εχθρός για μια μικρή ακόμα ομάδα επαναστατών που έταξε για τον εαυτό της το μεγάλο καθήκον να στήσει το νέο κομμουνιστικό κόμμα στην Ελλάδα. Δέκα χρόνια μετά την ίδρυσή της όλοι οι φίλοι της ΟΑΚΚΕ, όλοι οι αναγνώστες της Νέας Ανατολής, που έχουν εκτιμήσει αυτή την προσπάθεια και έχουν αισθανθεί τις δυσκολίες της, όλοι οι επαναστάτες, όλοι οι δημοκράτες και οι πραγματικοί πατριώτες πρέπει να σταθούν δίπλα στην ΟΑΚΚΕ, να την ενισχύσουν με κάθε τρόπο και να βοηθήσουν στο πολιτικό και οργανωτικό της δυνάμωμα.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΗ ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Υποθέστε ότι η εθνική μακεδονική μειονότητα στη χώρα μας άρχισε ένα ένοπλο αντάρτικο στην περιοχή της Φλώρινας με στόχο το διαμελισμό της Ελλάδας και τη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους. Υποθέστε ότι η πολιτική ηγεσία του κινήματος αυτού είχε την έδρα της σε μια γειτονική και εχθρική με την Ελλάδα χώρα, π.χ. την Αλβανία. Υποθέστε, τέλος, ότι αυτή την ηγεσία την επισκεπτόταν, στη βάση "κοινών συμφερόντων", μια αντιπροσωπεία της τούρκικης βουλής αποτελούμενη από όλα τα μεγαλύτερα κόμματα της πολιτικής σκηνής της Τουρκίας.

Θα είχε δίκιο η Ελλάδα να καταγγείλει την Τουρκία ως εχθρική χώρα γι' αυτή της τη στάση, ναι ή όχι;

Γιατί τα λέμε όλ' αυτά; Γιατί γύρω στα μέσα Ιούνη, και κάτω από ευρύτατο φάσματος δημοσιογραφική κάλυψη, αντιπροσωπεία της ελληνικής βουλής επισκέφθηκε στο αρχηγείο του το σοσιαλφασίστα Οτζαλάν, αρχηγό του PKK, «κάπου στη Μέση Ανατολή», όπως έγραψαν οι ελληνικές εφημερίδες, «κοιτά στον οδικό άξονα Δαμασκού-Βηρυττού» (Το Βήμα, 18/6).

Στην αποστολή πήραν μέρος πέντε μέλη της "Διακομματικής Επιτροπής της Βουλής για θέματα Ελληνισμού και Ορθοδοξίας": Ο τρίτος αντιπρόεδρος της βουλής Π. Σγουρίδης (ΠΑΣΟΚ) και οι βουλευτές Μπαντουβάς, Χατζηανδρέου και Βουνάτσος από το ΠΑΣΟΚ, Ι. Σταθόπουλος από τη ΝΔ και η Μ. Μαχαίρα από την ΠΟΑΑ. Στην αποστολή συμμετείχε κι ο αποστρατευμένος αρχιπλοίαρχος και αρχιφασίστας Α. Ναζάκης με την ιδιό-

τητα του γραμματέα της "Επιτροπής Αλληλεγγύης με το Κουρδικιστάν".

Παρατηρήστε εδώ ότι, πρώτο, λέει αντιπρόσωπος του ψευτοΚΚΕ (που πάντα παίζει το χαρτί της δήθεν ελληνοτουρκικής φιλίας) και, δεύτερο, ότι ο Παπανδρέου στέλνει το σοβινιστικό, αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ να εκτεθεί ως διαμελιστής της Τουρκίας. Τα δικά του τα στελέχη τα φυλάει από "κακοτοπιές", παίζοντας ο ίδιος το χαρτί του ευρωπαίου.

Μια τέτοια επίσκεψη από μόνη της αποτελεί άμεση εχθρική κίνηση κατά της γειτονικής μας χώρας και βάλλει ευθέως κατά της εδαφικής της ακεραιότητας. Αποδεικνύεται έτσι περίτρανα αυτό που εμείς χρόνια λέμε: **Ο κύριος υπεύθυνος της έχθρας ανάμεσα στις δύο χώρες, Ελλάδα και Τουρκία, είναι η αστική τάξη της πρώτης, και κύρια οι σοσιαλφασίστες με ηγέτη τον Παπανδρέου.**

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ

Ο Σγουρίδης δεν παρέλειψε να "προσφέρει" στον Οτζαλάν μια σημαία με το αστέρι της Βεργίνας, για να πάρει τη φιλοφρόνηση από μέρους του ότι «η Μακεδονία ήταν, είναι και θα παραμείνει για πάντα ελληνική», χαρακτηρίζοντας το λαό της Μακεδονίας «ψευδοεθνοτική με πλαστό όνομα» και "διαβλέποντας", φυσικά, ότι «σκοπός του Γκλιγκόροφ είναι να δημιουργήσει προβλήματα στα Βαλκάνια, διευκολύνοντας έτσι την τουρκική διείσδυση στην περιοχή και την περικύκλωση της Ελλάδας από το Βορ-

ρά» (Ελευθεροτυπία, 21/6).

Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου, την οποία καταγράφει ο απεσταλμένος του Βήματος (18/6), «υπόσχεται ότι και φέτος το καλοκαίρι θα χτυπήσει τουριστικούς στόχους στην Τουρκία, προειδοποιώντας τους περιηγητές να επιλέξουν άλλη χώρα για τις διακοπές τους» (βλ. επίσης και Κυριακάτικη, 25/6) Και η ηλίθια ελληνική αστική τάξη επιχαίρει, γιατί νομίζει ότι αυτό θα είναι προς όφελος του ελληνικού τουρισμού, μην καταλαβαίνοντας ότι κι αυτός είναι εξίσου σημαντικός με την Τουρκία στόχος του σοσιαλφασισμού.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΟΤΖΑΛΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Προκειμένου να γίνει πιο εύκολα αποδεκτός από τη Δύση ο δύσπεπτος γι' αυτή στόχος του διαμελισμού της Τουρκίας, το PKK δε βάζει άμεσο στόχο τη δημιουργία "καθαράιμιου" κουρδικού κράτους, αλλά τη δημιουργία ενός ομοσπονδιακού συστήματος Κούρδων και άλλων λαών, ακόμα και τουρκικών ή μη εθνοτήτων, όπως οι Αρμένιοι. Έτσι, παρουσιάζεται ταυτόχρονα ως "προστάτης" όλων των μη τουρκικών μειονοτήτων στη χώρα, προσπαθώντας παράλληλα να προσεταιριστεί εθνομειονοτικές και πολιτικές δυνάμεις μέσα στην Τουρκία, όπως το νεοπαγές ύπυπο τουρκικό "Κίνημα της Νέας Δημοκρατίας" (τεχνοκράτες-μεγαλοεπιχειρηματίες), με το οποίο το PKK έχει -κατά δική του ομολογία- "κρυφό" πολιτικό διάλογο (Το Βήμα, 18/6).

Ομολογημένος, ωστόσο, στρατηγικός στόχος των σοσιαλφασιστών

παραμένει ο διαμελισμός της Τουρκίας και η μόνιμη στρατιωτική απειλή, στην περίπτωση δημιουργίας κουρδικού κράτους, και παρενόχλησή της από ένα τέτοιο κράτος, ειδικά σε περιπτώσεις κρίσεων και στον πόλεμο που έρχεται. Αντιγράφουμε από την Κυριακάτικη, 25/6: «Η Τουρκία είναι απειλή και τεράστιο βάρος όχι μόνο για μας και τις γειτονικές της χώρες, αλλά για ολόκληρη την ανθρωπότητα... Αν ο τουρκικός γόρδιος δεσμός κοπεί, θα είναι γιορτή χαράς για όλο τον κόσμο... Θα συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα στο όνομα των νεκρών όλων των θυμάτων από το τουρκικό κράτος στο πέρασμα των αιώνων... Όσο υπάρχει θα πολεμάω τους Τούρκους».

Και ο γλοιώδης Μπαντουβάς: «Εκτός από δεινός στρατιωτικός και διπλωμάτης, είστε επίσης έξοχος ρήτορας και ιστορικός... Είστε πραγματικά ένας άλλος Αλέξανδρος... Οι ελεύθεροι άνθρωποι της Ευρώπης, αλλά και ολόκληρης της γης (σσ.: Πόσο μικρός είσαι Μπαντουβά για να εμφανίζεσαι ο ερμηνευτής της βούλησης όλων των ανθρώπων!) αναγνωρίζουν στο πρόσωπό σας τον τιμωρό και εκδικητή όλων των εκατομμυρίων θυμάτων της τουρκικής θηριωδίας».

ΟΙ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΑΝΤΙΠΑΡΕΣΕΙΣ

Μετά απ' όλ' αυτά ήταν φυσικό να αντιδράσει η τουρκική κυβέρνηση με διαβήματα, αλλά και ο τουρκικός τύπος. Μια πρώτη διαμαρτυρία έγινε στο σύμβουλο της ελληνικής πρεσβείας στην Άγκυρα Π. Βλασόπουλο. Η απάντηση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν αστεία:

ΚΑΙ ΕΝΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο Παπανδρέου δέχτηκε μια ψυχρολουσία από τις λίγες σχέσεις του με τους δυτικοευρωπαίους τα τελευταία χρόνια. Στη διάρκεια της τελευταίας συνόδου Κορυφής στις Κάννες ενωμένοι Γάλλοι και Γερμανοί, δηλαδή η πολιτική ατζομηχανή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τόλμησαν για πρώτη φορά να τα βάλουν με τον πράκτορα προβοκάτορα της Ρωσίας Παπανδρέου, τον αρχιτέκτονα της αντιτουρκικής και συνακόλουθα αντιευρωπαϊκής στρατηγικής γραμμής της αστικής τάξης, της από τον ίδιο επονομαζόμενης "εθνικής γραμμής".

Ήταν ο Σιράκ που πήρε το κύριο βάρος αυτής της αντιπαράθεσης και κάλεσε τον Παπανδρέου, πρώτο, να μην εμποδίζει την είσοδο της Τουρκίας στην Ευρώπη και, δεύτερο, να σταματήσει το εμπάργκο στη Δημ. της Μακεδονίας.

Πραγματικά, είναι σ' αυτά ακριβώς τα δύο σημεία που η πολιτική Παπανδρέου στερείται επιχειρημάτων.

Μπορεί δηλαδή αυτός να κατεβάξει τόνους στοιχεία για ν' αποκαλύπτει την εθνικιστική παθολογία της τούρκικης εξωτερικής και εσωτερικής πολιτικής και ν' ανακαλύπτει όλα της τα στραβά από την Κύπρο ίσαμε τους Κούρδους περνώντας από το Αιγαίο. Εκείνο όμως που κανένας σοβαρός τουρκοφάγος δεν μπορεί να κάνει είναι ν' αποδείξει ότι η κίνηση της Τουρκίας προς την Ευρώπη είναι μια κίνηση που αντιστοιχεί στις πιο αντιδραστικές τάσεις της τούρκικης άρχουσας τάξης.

Αντίθετα, όσοι παρακολουθούν έστω και στοιχειωδώς την τούρκικη

πολιτική ζωή και την τούρκικη διπλωματία ξέρουν πολύ καλά ότι οι πιο σοβινιστικές στο εξωτερικό και οι πιο καταπιεστικές στο εσωτερικό τάσεις της Τουρκίας είναι ακριβώς οι αντιευρωπαϊκές. Είναι γνωστό ότι το ανερχόμενο ισλαμοφασιστικό κόμμα του Ερμπακάν έχει και είχε την πιο δεξιά σοβινιστική γραμμή στο Κυπριακό, στα ελληνοτουρκικά και στο κουρδικό, ενώ το κόμμα του Ετζεβίτ, που πλυσιάζει τον Ερμπακάν σε αντιδυτικισμό, είναι ο κύριος υπεύθυνος της εισβολής και της διχοτόμησης της Κύπρου.

Ασφαλώς η ένταξη ενός κράτους στην Ευρώπη δεν ευνοεί τις επιθετικές αναθεωρητικές τάσεις, ακριβώς γιατί η Ενωμένη Ευρώπη έχει συγκροτηθεί ενάντια σε αυτές τις τάσεις, δηλαδή ενάντια στην επανάληψη ενός χιτλερικού τύπου επαναπροσδιορισμού των εθνικών συνόρων στην Ευρώπη και αλλού.

Έτσι ο Παπανδρέου έγινε γελοίος, όταν στην απειλή του ισχυρίστηκε ότι η Ευρώπη συμπεριφέρεται απέναντι στην Τουρκία όπως συμπεριφέρθηκε πριν μισό αιώνα απέναντι στη χιτλερική Γερμανία, δηλαδή με πνεύμα υποχωρητικότητας. Εκτός από το αστείο της σύγκρισης της τριτοκοσμικής αδύναμης Τουρκίας του '95 με την πανίσχυρη χιτλερική Γερμανία του '35, χρειάζεται μεγάλη δόση θράσους για να πείσει κανείς τους λαούς της Ευρώπης ότι είναι η Τουρκία που αμφισβητεί σύνορα και κρατικές κυριαρχίες στον ευρωπαϊκό χάρτη και όχι η Ρωσία, που απειλεί τους πάντες σεϊόντας τις ρωσικές μειονότητες, που ισοπεδώνει Τσετσενί-

ες και που επεμβαίνει παντού στην πρώην ΕΣΣΔ, και κυρίως όχι η Σερβία που ξανάφερε στο παγκόσμιο προσκήνιο τη μεσαιωνική "εθνική εκκαθάριση".

Σε ακόμα πιο άσχημη θέση βρίσκεται ο Παπανδρέου και ολάκερος ο ρωσο-σοβινιστικός εσμός όταν προσπαθεί να υποστηρίξει το εμπάργκο ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας.

Εκεί ο Παπανδρέου κυριολεκτικά παραλύει από τις επιθέσεις, όχι μόνο γιατί όλοι οι λαοί του κόσμου καταλαβαίνουν ότι η σημερινή Δημ. της Μακεδονίας ακολουθεί πολιτική ειρήνης με τις γειτονικές της χώρες και αρνείται και αλλαγές συνόρων και, κυρίως, το δικαίωμα της επέμβασης στα εσωτερικά με πρόσχημα τις εθνικές μειονότητες. Όμως το μεγαλύτερο πρόβλημα του Παπανδρέου είναι ότι είναι υποχρεωμένος να παίζει σε όλη αυτή την περίοδο το χαρτί του ήπιου αντιμακεδονισμού, επειδή η Ρωσία έχει μπει για τα καλά στο παιχνίδι της απορρόφησης της μικρής αυτής σλάβικης και "ορθόδοξης" χώρας και επειδή η Τουρκία έχει γίνει, εκτός από στρατηγικός, και κύριος τακτικός εχθρός.

Αυτός λοιπόν η εξαιρετικά αιφνιδιαστική απαίτηση της Ε.Ε. να σταματήσει ο αποκλεισμός της Δημ. της Μακεδονίας ήταν μια καίρια διπλωματική και ηθική βοήθεια στη μικρή γειτονική χώρα ν' αντέξει στις πιέσεις των τεσσάρων λυκών σοβινισμών που την περιστοιχίζουν και να κερδίσει πολύτιμο χρόνο.

Ο Παπανδρέου αναγκάστηκε να καταπεί την προσβολή και να μην πάρει κανένα αντίμετρο στο πρα-

κτικό επίπεδο, όπως θα ήταν μια απειλή για νέο βέτο στην τελωνειακή ένωση, στη βάση της τούρκικης αδυναμίας στα ζητήματα της εσωτερικής δημοκρατίας. Αυτό οφείλεται στη γενική για όλη την περίοδο αδυναμία της ρωσικής διπλωματίας να στηρίξει τους έλληνες ρωσόδουλους σε μια ανοιχτά αντιευρωπαϊκή γραμμή. Πιο ειδικά όμως ο μαχητικός αντιτουρκισμός και αντιευρωπαϊσμός των ρωσόδουλων είναι αδύνατος όσο δεν έχει κριθεί η μεγάλη μάχη της Βουλγαρίας, δηλαδή εφόσον μόλις πρόσφατα ξεκίνησε η τελική αναμέτρηση ανάμεσα στα δύο μισά της βουλγαρικής αστικής τάξης: το ρωσόδουλο και το ανεξαρτησιακό-φιλευρωπαϊκό.

Έτσι στον Παπανδρέου δεν έμεινε παρά να εμφανίσει, όπως πάντα, τη δίκαιη απαίτηση της Ε.Ε. να μην ακολουθεί η Ελλάδα αντιευρωπαϊκή πολιτική σαν άδικη επίθεση στα ελληνικά εθνικά δίκαια και να προετοιμάσει στις συνειδήσεις του λαού τη στιγμή της μεγάλης σύγκρουσης με τους "ανθέλληνες" δυτικούς.

Έτσι ο προβοκάτορας μίλησε για πρώτη φορά τόσο αντιευρωπαϊκά και τόσο ανοιχτά, "εν λειτουργία διευθυντήριο", εν είδει διαγγέλματος στον ελληνικό λαό, ενώ οριστικοποίησε την παλιότερη δέσμευσή του να φτιαχτεί μια διακομματική επιτροπή για τις εξωτερικές υποθέσεις. Αυτή η επιτροπή, όσο αποκτούσε πραγματικές εξουσίες στη χάραξη της εξωτερικής πολιτικής, θα σήμαινε την παραίτηση του ΠΑΣΟΚ από την αυτοδυναμία άσκηση εξωτερικής πολιτικής, και κατά συνέπεια την παραίτησή του

Υποστηρίχθηκε ότι η επίσκεψη δεν ήταν επίσημη... Δηλαδή έπρεπε να πάει ο ίδιος ο Παπανδρέου για να είναι επίσημη; Άλλωστε, όπως προκύπτει από τα δημοσιεύματα των απεσταλμένων των ελληνικών εφημερίδων στην ίδια αποστολή, «η διακομματική επιτροπή τον επισκέφθηκε με σκοπό να εκφράσει την υποστήριξη της ελληνικής Βουλής στον αγώνα του κουρδικού λαού» (τα γράφει η απεσταλμένη της Κυριακάτικης Έφη Μαρίνου, και φυσικά δε διαψεύστηκαν από κανέναν).

Ακολούθησε επιστολή του προέδρου της τουρκικής βουλής Τσιντορούκ στους προέδρους των κοινοβουλίων των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ και στο προεδρείο του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, στην οποία επισημαίνεται ότι η επίσκεψη αυτή «ενέχει έννοια υποστήριξης του ελληνικού κοινοβουλίου στη βία που ασκεί το PKK ενάντια στο λαό της γειτονικής Τουρκίας». Σε ανάλογους τόνους κινήθηκαν δηλώσεις του Ντεμιρέλ και δημοσιεύματα τουρκικών εφημερίδων, όπως πρωτοσέλιδο κύριο άρθρο της Μιλιέτ με τίτλο "Πολεμική συμμαχία".

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι με την ανοιχτή υποστήριξη στον Οτζαλάν και το PKK μπαίνουμε σε μια νέα φάση όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων με αποκλειστική αυτή τη φορά, ευθύνη της ελληνικής αστικής τάξης και κυρίως του σοσιαλφασισμού. Είναι χρέος όλων των δημοκρατών να καταγγείλουν αυτή τη φασιστική συμμαχία.

από την πολιτική αυτοδυναμία γενικά. Αντίστροφα, όλη η εξουσία θα ερχόταν στα τρία μικρά πρακτορικά κόμματα ΣΥΝ, ΠΟΑΑ και ψευτοΚΚΕ, που πάντα θα εμφανίζονταν σα μια συμπαγής εθνική πλειοψηφία.

Ασφαλώς αυτή η επιτροπή δεν είναι εύκολο να τσακίσει τις αντιστάσεις του ΠΑΣΟΚ, όμως είναι χαρακτηριστικό πόσο γρήγορα ο Παπανδρέου βιάζεται να προχωρήσει σε μια μορφή οικομενικής διακυβέρνησης, δηλαδή διακυβέρνησης κάτω από την ηγεμονία των ρωσόδουλων.

Ο αληθινός του φόβος είναι διπλός: φοβάται μήπως ο πολιτικός δημοκρατισμός και η ειρηνοφιλία του ελληνικού λαού συναντηθούν σε κάποια ακατάλληλη στιγμή αυτής της μεταβατικής περιόδου με μια πιο αποφασιστική, έστω και ασυνείδητη, αντιρώσικη πολιτική της ευρωπαϊκής αστικής τάξης.

Πραγματικά, αν η ευρωπαϊκή αστική τάξη δεν ήταν τόσο ελεεινά στενόμευλη, χοντρόπετη αλλά και αποχαυνωμένη μέσα στην οικονομική της κρίση, θα μπορούσε να είχε καθυστερήσει τη θεαλλόδη προέλαση των ρωσόδουλων στα Βαλκάνια.

Δεν έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι ο Σιράκ εκφράζει μια τέτοια ευρωπαϊκή αφύπνιση. Εξακολουθούμε να εκτιμάμε ότι ο Σιράκ εκφράζει κύρια τις ηγεμονιστικές διαθέσεις της γαλλικής αστικής τάξης μέσα στην Ευρώπη. Η επίθεσή του ενάντια στον Παπανδρέου δείχνει περισσότερο να είναι μια επίδειξη γαλλικής πολιτικής αποφα-

Με αφορμή τις "παράτες" για το Βελουχιώτη ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στο πρώτο 15νήμερο του Ιούνη η αστική τάξη και ο τροτσκισμός έκαναν μια σειρά από εκδηλώσεις για να τιμήσουν τον Άρη Βελουχιώτη.

Κέντρο αυτών των εκδηλώσεων ήταν η θέση πως η Αντίσταση 1940-45 θα είχε οδηγηθεί στη νίκη αν επικρατούσε η γραμμή του Βελουχιώτη, ο οποίος ήθελε τη σύγκρουση με τους Εγγλέζους, και όχι η γραμμή της προδοσίας της καθοδήγησης του ΚΚΕ, που, όπως λένε, παρέδωσε το λαό και τη χώρα στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό.

Τα φιλορόσικα τμήματα της αστικής τάξης μέσα απ' αυτές τις εκδηλώσεις βρήκαν ακόμη μια ευκαιρία να προπαγανδίσουν την αντιευρωπαϊκή στρατηγική τους, ενώ ο τροτσκισμός προσπάθησε να πάρει μια ρεβάνς από την Κουκουδέικη Λενινιστική αντίληψη πάνω στο χαρακτήρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και να προπαγανδίσουν τη φιλοσοσιαλμπεριαλιστική τους στρατηγική πάνω στα σημερινά ζητήματα του πολέμου και της ειρήνης.

Το άρθρο αυτό δεν έχει σα σκοπό του να τοποθετηθεί ιστορικά πάνω στο ζήτημα του Άρη Βελουχιώτη. Η ΟΑΚΚΕ πάνω σ' αυτό υποστηρίζει σα σωστή την κομματική θέση του παλιού ΚΚΕ που πήρε με τη διαγραφή του Βελουχιώτη στην 11η Ολομέλεια της Κ.Ε. τον Ιούνη του 1945.

Σκοπός του άρθρου αυτού είναι η ανάπτυξη της ιδεολογικής πάλης, ιδιαίτερα με τον τροτσκισμό, πάνω στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου και την εξαγωγή των αναγκαίων συμπερασμάτων στις σημερινές συνθήκες.

ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Είναι συνείδηση και του τελευταίου αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης, αλλά και κάθε ανθρώπου που ασχολήθηκε έστω και επιφανειακά με την ιστορία του εργατικού κινήματος, πως ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας 1940-45 οδηγήθηκε στην ήττα από βασική ευθύνη της τότε καθοδήγησης του ΚΚΕ.

Υπάρχουν όμως δύο λογίων κριτικές πάνω σ' αυτή τη βασική ευθύνη της καθοδήγησης του ΚΚΕ.

Η μια είναι η κριτική του τροτσκισμού. Για τον τροτσκισμό τότε και σήμερα οι αιτίες της ήττας βρίσκονται στη θέση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος πάνω στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου.

Γι' αυτόν, ο Β' πόλεμος ήταν ένας άδικος ιμπεριαλιστικός πόλεμος και από τις δύο πλευρές - κατά συνέπεια, το καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων της κάθε εμπόλεμης χώρας ήταν η μετατροπή του πολέμου σε εμφύλιο για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη σε κάθε χώρα.

«Στην Ελλάδα το ΚΚΕ ακολουθώντας το γενικό αντεπαναστατικό εκφυλισμό της σταλινισμένης κομμουνιστικής Διεθνούς, εγκαταλείποντας τη μαρξιστική

θέση ότι οι εργάτες δεν έχουνε πατρίδα και τη λενινιστική πολιτική της μετατροπής του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο τάχθηκε από το 1936 για την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητας της χώρας, δηλαδή για την υπεράσπιση της αστικής πατρίδας. Στα 1940 με το γράμμα του Ζαχαριάδη η σταλινική γραφειοκρατία κάλεσε τις μάζες να τραβήξουνε στο ιμπεριαλιστικό σφαγείο, με τον ισχυρισμό ότι ο πόλεμος του Μεταξά ήταν ένας πόλεμος εθνικοαπελευθερωτικός. Αντίθετα από τους 4διεθνιστές που καταγγείλανε τον αντιδραστικό χαρακτήρα που ο πόλεμος είχε τόσο από την πλευρά του ιταλικού όσο και από την πλευρά του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Που αποκαλύψανε ότι ο ελληνοϊταλικός πόλεμος δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια πράξη, ένα επεισόδιο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου και διακήρυξαν πως ο ρόλος της ελληνικής μπουρζουαζίας και της δικτατορικής της κυβέρνησης ήταν ο αντιδραστικός ρόλος ενός μικροσκοπικού ιμπεριαλιστικού δορυφόρου στην υπηρεσία των μεγάλων ιμπεριαλιστικών Δυνάμεων της Δύσης» (από την τοποθέτηση του Χ. Αθανασιάδη, εκπροσώπου του Κ.Δ.Κ.Ε. (4η διεθνής) στις συζητήσεις με το ΚΚΕ το Νοέμβριο του 1946).

Σύμφωνα με αυτή τη θέση, η καθοδήγηση του ΚΚΕ είχε εξαρχής προδώσει το κίνημα, από την πρώτη στιγμή δηλαδή που κάλεσε τους κομμουνιστές και το λαό να δώσουν την πάλη απέναντι στους Ιταλούς εισβολείς το 1940, όπως ήταν προδοσία ο σχηματισμός του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, καθώς και ολάκερη η αντιφασιστική πάλη στη διάρκεια της ξενικής κατοχής.

Ήταν δηλαδή η εξαρχής υποταγή του ΚΚΕ και ολάκερου του κινήματος στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, στον ένα δηλαδή πόλο του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Συνέπεια μια τέτοιας υποταγής ήταν, κατά συνέπεια, και οι Συμφωνίες της Βάρκιζας, της Γκαζέρτας και του Λιβάνου. Και εκεί μέσα βρίσκουν τη δικαίωση της αντικομματικής στάσης του Βελουχιώτη.

Η άλλη είναι η κομματική κριτική. Η αυτοκριτική δηλαδή που το ίδιο το κόμμα ολοκλήρωσε με την Τρίτη Συνδιάσκεψη στα 1950. Η κριτική αυτή αναπτύσσεται πάνω στα λάθη της καθοδήγησης του ΚΚΕ που έγιναν μέσα στις συνθήκες του αντιφασιστικού μετώπου και όχι ανατρέποντας την ορθότητα και τη νίκη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου.

«Το ΚΚΕ έχει καταλήξει στην εκτίμηση του λαϊκοαπελευθερωτικού αγώνα του 1940-44. Με επικεφαλής το ΕΑΜ, που είχε σαν κύρια καθοδηγητική και οργανώτρια δύναμη το ΚΚΕ, ο Λαός μας ξεσηκώθηκε και πάλησε ηρωικά και αποφασιστικά ενάντια στο χιτλεροφασίστα κατακτητή. Όμως

πολιτικά το ΚΚΕ και η καθοδήγησή του δεν μπόρεσε να δώσει σωστή κατεύθυνση και προσανατολισμό στο παλλαϊκό εαμικό κίνημα. Σαν αποτέλεσμα της πολιτικής σύγχυσης που επικρατούσε στην καθοδήγηση του ΚΚΕ, το λαϊκό απελευθερωτικό μας κίνημα και το ένοπλο τμήμα του Λαού, ο ΕΛΑΣ, ουσιαστικά πολιτικά και στρατιωτικά υποτάχτηκαν στην αγγλική υποταγή στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο.

Τον κοινό συμμαχικό αγώνα ενάντια στο χιτλερικό φασισμό η καθοδήγηση του ΚΚΕ ουσιαστικά τον κατάλαβε σαν ανεπίφυλακτη υποστήριξη όχι της κοινής συμμαχικής υπόθεσης, μα της αγγλικής πολιτικής και των αγγλικών ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στη Μεσόγειο και στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» (από την 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ, 1950).

Εδώ ακριβώς βρίσκεται η πραγματική σύγκρουση των δύο γραμμών. Πάνω δηλαδή στο χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου και στην ορθότητα ή μη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου.

Ο πόλεμος αυτός, όπως και ο πρώτος παγκόσμιος, από την πλευρά της προέλευσής του είχε τις ρίζες του στις ίδιες τις σχέσεις του σύγχρονου μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Όμως δε θα ήμαστε συνεπείς μαρξιστές-λενινιστές αν σταματούσαμε εκεί για να καθορίσουμε τον χαρακτήρα του. Αν ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος ήταν στο χαρακτήρα του ιμπεριαλιστικός και άδικος και από τις δύο πλευρές του, ήταν τέτοιος γιατί προετοιμάστηκε από δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα, εκείνο της Αντάντ και εκείνο των Κεντρικών Αυτοκρατοριών για το μοίρασμα του κόσμου.

Στην ανάλυση του χαρακτήρα του Β' πολέμου από το 1935 κιόλας στο 7ο συνέδριο η Κ.Δ. δεν έμεινε στην άποψη της ίσης ευθύνης όλων των καπιταλιστικών κρατών για την πολιτική της εξαπόλυσης του πολέμου. Η Κ.Δ. κατήγγειλε σαν υπεύθυνους του πολέμου, σα "φασίστες εμπρηστές του πολέμου" τον άξονα Γερμανίας-Ιαπωνίας-Ιταλίας και χαρακτήρισε το γερμανικό φασισμό σαν τον "κύριο εχθρό της ειρήνης".

Αξιοποιώντας τη θέση του Λένιν που από το 1916 τόνιζε ότι «... ακόμα και στην Ευρώπη δεν πρέπει να θεωρούνται οι εθνικοί πόλεμοι στην εποχή του ιμπεριαλισμού αδύνατοι» το 7ο συνέδριο κάλεσε για τη δημιουργία του πιο πλατιού μετώπου ειρήνης, που να αγκαλιάζει όχι μόνο την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τα δημοκρατικά στρώματα, αλλά και όλες τις χώρες που απειλεί η φασιστική επίθεση.

Και αυτές οι χώρες δεν ήταν άλλες από τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Ευρώπης που ο ίδιος ο Στάλιν αποκαλούσε "αντικειμενικά

φιλειρηνικές δυνάμεις".

Και αυτό γιατί στο Β' παγκόσμιο πόλεμο δεν είχαμε τον ανταγωνισμό δύο ιμπεριαλιστικών μπλοκ για το μοίρασμα του κόσμου, αλλά την επίθεση ενός πανίσχυρου μπλοκ ιμπεριαλιστών, που πάνω απ' όλα στο ίδιο το έδαφος της Ευρώπης ζητούσε την παγκόσμια ηγεμονία.

Αυτός ο ταξικός χαρακτήρας του πολέμου ήταν πάνω από τις υποκειμενικές διαθέσεις των άλλων ιμπεριαλιστικών κρατών, που ήθελαν να στρέψουν τον Άξονα ενάντια στην ΕΣΣΔ και που εκφράστηκε με τη συμφωνία του Μονάχου, αλλά και με τις ταλαντεύσεις που η συμφωνία αυτή έφερε στο κομμουνιστικό κίνημα.

Ταλαντεύσεις που εκφράστηκαν με τη θέση της Κ.Δ. του 1939 για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, ταλαντεύσεις που οδήγησαν στη διατύπωση της θέσης πως ο πόλεμος έγινε αντιφασιστικός όταν μπήκε στον πόλεμο η ΕΣΣΔ.

Τη θέση αυτή ήρθε να χτυπήσει ο ίδιος ο Στάλιν, όταν το 1946 στο "Λόγο στους εκλογείς" καθορίζει με πλήρη σαφήνεια το χαρακτήρα του Β' πολέμου:

«Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ενάντια στα κράτη του Άξονα πήρε από την πρώτη μέρα χαρακτήρα πολέμου αντιφασιστικού, απελευθερωτικού, που ένας από τους σκοπούς του ήταν και η αποκατάσταση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η είσοδος της ΕΣΣΔ στον πόλεμο ενάντια στα κράτη του Άξονα δεν μπορούσε παρά να δυναμώσει -και πραγματικά δυνάμωσε- τον αντιφασιστικό και απελευθερωτικό χαρακτήρα του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου.

Πάνω σ' αυτή τη βάση δημιουργήθηκε ο αντιφασιστικός συνασπισμός της Σοβιετικής Ένωσης, των Ενωμένων Πολιτειών, της Μεγάλης Βρετανίας και των άλλων φιλελεύθερων κρατών, που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην υποθέση της συντριβής των δυνάμεων του Άξονα».

Μ' αυτό τον τρόπο ο Στάλιν ξεκαθαρίζει τις ταλαντεύσεις και τις συγχύσεις και αποκαθιστά την ορθότητα των αποφάσεων του 7ου Συνεδρίου της Κ.Δ.

Στη συνέχεια ο ρεβιζιονισμός μαζί με τον τροτσκισμό έκρυσαν τη θέση αυτή του Στάλιν, βρίσκοντας μια ενόχτητα στη θέση πως ο Β' πόλεμος έγινε αντιφασιστικός από την ώρα που στον πόλεμο μπήκε η ΕΣΣΔ.

Η θέση αυτή προπαγανδίστηκε και από το σοσιαλμπεριαλισμό, στη βάση της ανάλυσης του Μπρεζνιεφισμού ότι η κύρια αντίθεση στον κόσμο ήταν η αντίθεση ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό συνολικά και στο σοσιαλισμό.

Με τη θέση αυτή ο Μπρεζνιεφισμός ήθελε να υποτάξει όλο το κομμουνιστικό και εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στην "υποστήριξη" της σοσιαλμπεριαλιστικής

ΕΣΣΔ και να καλύψει την ιμπεριαλιστική του επίθεση με σοσιαλιστικά λόγια.

Το αντιφασιστικό μέτωπο, στοχεύοντας στο χτύπημα του κύριου εχθρού της ειρήνης, στο χτύπημα δηλαδή των πιο επιθετικών και φασιστικών πλευρών του διεθνούς ιμπεριαλισμού, άνοιξε το δρόμο για τους πιο μεγάλους δημοκρατικούς μετασχηματισμούς στο εσωτερικό των χωρών της αντιφασιστικής συμμαχίας. Από εκεί και πέρα ήταν στη δύναμη του προλεταριάτου και στους ταξικούς συσχετισμούς της κάθε χώρας να προχωρήσει μπροστά στο δρόμο της προόδου εκμεταλλευόμενη τη διεθνή ευνοϊκή συγκυρία που δημιούργησε η συντριβή του Άξονα.

Εδώ ακριβώς βρίσκονται τα λάθη της τότε καθοδήγησης του ΚΚΕ. Η καθοδήγηση δεν είδε αυτούς τους συσχετισμούς, λύγισε μπροστά στο βάρος της ευθύνης για μια αποφασιστική μάχη που απαιτούσε η νέα κατάσταση για προοδευτικές εσωτερικές λύσεις. Η καθοδήγηση του ΚΚΕ έχασε από τα μάτια της το κεντρικό ζήτημα της πολιτικής εξουσίας και παρέδωσε την ηγεμονία του αντιφασιστικού μετώπου στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό και στην οπισθοδρόμηση που ο ίδιος ήθελε να επιβάλει στη χώρα.

ΣΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Μέσα από τις "θεωρίες" του για το χαρακτήρα του Β' παγκόσμιου πολέμου ο τροτσκισμός με όλες του τις παραλλαγές, ακόμα και αυτές που φορούν "Σταλινικό" προσώπιο, προετοιμάζει την υποταγή των εργατικού κινήματος στα πολεμικά σχέδια του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη.

Γι' αυτόν, και στην καλύτερη περίπτωση η επίθεση του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ευρώπη, αν δεν είναι μια επίθεση των "κολασμένων" ενάντια στην ιμπεριαλιστική Δύση, θα είναι ένας πόλεμος άδικος και από τις δύο μεριές, όπου το καθήκον του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος θα είναι η ανατροπή των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και ο εμφύλιος πόλεμος.

Έτσι προσπαθούν να μετατρέψουν οτιδήποτε μιλάει στο όνομα της αριστεράς σε πεμπτοφάλαγγική δύναμη του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Για τους πραγματικούς κομμουνιστές-διεθνιστές τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Σήμερα ο εμπρηστής του πολέμου, ο κύριος εχθρός της ειρήνης, αυτός που απειλεί τους λαούς και τις χώρες της Ευρώπης είναι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, που ήδη μέσα από την υποδαύλιση της Σερβίας ξεκίνησε τον πόλεμο πάνω σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Η πλούσια εμπειρία του Β' πολέμου μας δείχνει το δρόμο για την οικοδόμηση των νέων αντιφασιστικών μετώπων.

ΡΗΓΜΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

σουν την πολιτική τους προκατά-
λυση υπέρ της Σερβίας και να πα-
ρακολουθήσουν από σχετικά ουδέ-
τερη εθνικά θέση το μεγάλο τελικό.
Ταυτόχρονα αυτές οι ήττες έ-
δωσαν τη δυνατότητα στη μεγάλη
μάζα των παρατηρητών του τελικού
να επαληθεύσουν ή όχι τις κα-
τηγορίες που απεύθυναν οι όντως
εθνικιστές αθλητικογράφοι για με-
ροληψία της διαιτησίας υπέρ της
σερβικής εθνικής ομάδας στους
προηγούμενους αγώνες.

Και αυτές οι κατηγορίες επαλη-
θεύτηκαν στα μάτια των ανθρώ-
πων που παρακολουθούσαν τον α-
γώνα.

Έτσι πρόκυψε αυτό το πάθος για
την καταγγελία της σερβικής ομά-
δας. Μπορεί κανείς να φανταστεί
πόσο ήταν το βάρος της οργής του
κοινού για την άδικη διαιτησία, ώ-
στε να παραμερίσει την εθνική συ-
μπάθεια για τη Σερβία.

Ο ελληνικός λαός αν δεν πάσχει
από κάτι είναι από έλλειψη πολι-
τικής στάσης. Σωστή ή λαθεμένη,
φτιαγμένη από τη δικιά του πείρα
ή μεταγγισμένη από την αστική τά-
ξη, η πολιτική στάση αυτού του λα-
ού είναι ένα από τα βασικά του χα-
ρακτηριστικά και από εκείνα που
αφήνουν κατάπληκτους τους
ξένους ταξιδιώτες. Είναι μάλιστα
ειδικά γελοίο να απευθύνεται η κα-
τηγορία για απολίτικη στάση σε
κατεξοχήν "πολιτικούς τύπους" ό-
πως είναι οι αθλητικογράφοι, οι α-
θλητικοί παράγοντες και οι τεχνι-
κοί μιας χώρας στην οποία ο αθλη-
τισμός είναι τόσο πολύ ανακατε-
μένος όχι μόνο με την "εθνική", ε-
ξωτερική, αλλά και με την εσωτε-
ρική πολιτική εξέλιξη. Εκείνο που
φέρνει πραγματικά μεγάλο μπελά
και αμηχανία στους ρωσόδουλους
και τους σοβινιστές είναι το ότι ό-
λοι σχεδόν οι παραπάνω υποστή-
ριξαν και πριν και μετά τον τελικό
και μετά το διπλωματικό ζήτη-
μα ότι η διαιτησία υποστήριζε τη
Σερβία, και συνεχίζουν να το υπο-
στηρίζουν παρά τις αφόρητες πολι-
τικές πιέσεις που δέχονται και πα-
ρά τις ίδιες τις δικές τους πολιτι-
κές πεποιθήσεις.

Η γιούχα στην "ορθόδοξη" αδελ-
φή Σερβία, η αποθέωση της "κα-
θολικής" Λιθουανίας και το χει-
ροκρότημα υπέρ της εχθρικότατης
Κροατίας, όταν αυτή αποχωρούσε
από το βήμα της απονομής ταπει-
νώνοντας τη Σερβία, αυτή η ασύλ-
ληπτα "ανθεθνική" έκρηξη μπορεί
να εξηγηθεί με κάτι που τιμά το
λαό μας: Δεν αντέχει την αδικία,
όταν την αντιληφθεί. Επαναστατεί
έναντια στην αδικία και δε λογα-
ριάζει τίποτα μπροστά στην ανά-
γκη του να την καταγγείλει.

Οι φίλαθλοι στο στάδιο και όλοι
οι θεατές που είδαν τον αγώνα
στην τηλεόραση και όλοι οι ειδι-
κοί που έκφρασαν τη συμφωνία
τους με την εκτίμηση του κοινού
για την κατάφορη αδικία που έγι-
νε εκείνη την ώρα κατά της
Λιθουανίας έκφραζαν τις καλύτε-
ρες πλευρές αυτού του λαού και
αυτού του έθνους. Αυτοί δίχως να
το νιώθουν εξεγείρονται ενάντια
στη διεθνή ανυποληψία, στην οποί-
α τους οδηγούσε μια από τις πιο
σιχαμερές αστικές τάξεις του πλα-
νήτη, όπως είναι η ελληνική.

Έκφρασαν αυτή την υπεροχή
πλευρά τους, που είναι η συμπά-
θεια στον αδύναμο, στο μικρό και
τον καταπιεσμένο.

Μπορεί να μην ήξεραν πού ακρι-
βώς πέφτει η Λιθουανία, όπως τους
ειρωνεύεται ο ρωσόφιλος τύπος,
αλλά αυτοί που γιουχάισαν τη Σε-
ρβία ήξεραν ότι η Λιθουανία ήταν
μικρή και καταπιεσμένη και ήξε-
ραν ότι στο επίπεδο του μπάσκετ
τουλάχιστον η Σερβία ήταν πανί-
σχυρη, χάρη στον ηγετικό της ρό-
λο μέσα στην παγκόσμια συνομο-
σπονδία του μπάσκετ.

Αφού, λοιπόν, οι μάζες έκφρασαν
τέτοιες καλές ιδιότητες, ήταν φυ-
σικό να δεχτούν όλη τη βία του φα-
σισμού, τόσο τη φυσική βία του
σερβικού σοσιαλφασισμού, όσο και
την ψυχολογική βία της ελληνικής
αστικής τάξης, και κυρίως των ρω-
σόδουλων.

Και οι μεν και οι δε ανέλαβαν
να τρομοκρατήσουν και να ενοχο-
ποιήσουν τον ελληνικό λαό.

Τα σέρβικα φασιστικά στίφη βγή-
καν στους δρόμους και βιαιπράγη-
σαν στην πρεσβεία και τους Έλ-
ληνες που μένουν στη Σερβία, ενώ
οι έλληνες ρωσόδουλοι -με πρώ-
τους τον Παπανδρέου και το Σα-
μαρά, που, ημειωτών, παριστάνουν
τον εθνικιστή- ζήτησαν σαν τα
σκουλήκια συγγνώμη από αυτά
ακριβώς τα στίφη. Είναι καταπλη-
κτικό και σπάνιο σε διακρατικές
σχέσεις το ότι καθόλου δεν κατάγ-
γειλαν, **ούτε για τα μάτια**, τις
σερβικές βιαιπραγίες. Την ίδια α-
κριβώς στάση κράτησαν οι σοβι-
νιστές τύπου *Αδέσμευτου*, αλλά
και ο ελεεινός όπως πάντα καιρο-
σκόπος Μητσοτάκης, που άνοιξε το
δρόμο στους ρωσόδουλους και τους
σοβινιστές, επιπλήττοντας πρώτος
τον ελληνικό λαό για τη στάση του
απέναντι στο σέρβικο εθνικό ύμνο.

Όλοι αυτοί ζητούν συγγνώμη
και ενοχοποιούν τον ελληνικό λαό
για τη στάση του στο σερβικό ε-
θνικό ύμνο. Όμως οι Σέρβοι πάνω
απ' όλα θύμωσαν επειδή το ελλη-
νικό κοινό ποδοπάτησε το κύπελό
τους και έδωσε τις δάφνες στη Λι-
θουανία, θύμωσαν για το ΛΙΕΤΟΥ-
ΒΑ-ΛΙΕΤΟΥΒΑ, που αποκάλυπτε
την αθλητική και εθνική απάτη
τους σε όλη την οικουμένη.

Αν οι γιούχες των φιλάθλων
σκέπασαν το σέρβικο εθνικό ύμνο
είναι γιατί αυτός ο ύμνος ήρθε σαν
η κρυφή αιτία και ο απώτερος σκο-
πός μιας υφαρπαγής. Αυτό το κοι-
νό δεν έχει την αστική υποκρισία
που ξεχωρίζει το αθλητικό από το
εθνικό γεγονός. Όταν λοιπόν σφυ-
ρίζει μια εθνική ομάδα και τον ε-
θνικό της ύμνο, αρνείται εκείνη
την ώρα τον τίτλο της νίκης σε έ-
να έθνος. Πρόκειται για μια έσχα-
τη ηθική ποινή όχι σ' ένα έθνος σαν
τέτοιο, ούτε σ' ένα κράτος σαν
κράτος, αλλά σαν καταδίκη για μια
συγκεκριμένη εθνική και κρατική
συμπεριφορά σε μια στιγμή. Σε ό-
λη αυτή τη δίκαιη αντίδραση του
κοινού δε λογαριάζουμε την ακό-
μα πιο δικαιολογημένη οργή του
για τις εχθρικές και προβοκατόρι-
κες βρώμικες χειρονομίες μερικών
Σέρβων παικτών ενάντια στο κοι-
νό.

Οι Σέρβοι σοβινιστές κατάλαβαν
πολύ καλά ότι η ελληνική εξέδρα
δεν κατάγγειλε τη Σερβία γενικά,
αλλά μια πλευρά της Σερβίας. Ε-
κεί διέφερε η ελληνική από τη στά-
ση των Κροατών που κατέβηκαν
από την εξέδρα αποδοκιμάζοντας
τη Σερβία γενικά, δηλαδή για τη
γενική πολιτική στάση της έξω α-
πό το γήπεδο, για την επιθετική
στάση της σαν έθνος.

Γι' αυτό όμως το λόγο η ελληνι-

κή καταδίκη ήταν συντριπτική, ε-
πειδή ήταν καταδίκη στο συγκε-
κρίμενο και ερχόταν από ένα φί-
λο, επειδή κοντολογής τους αφαι-
ρούσε την αθλητική, οπότε και την
εθνική αξιοπιστία.

Γι' αυτό εξοργίστηκαν σε τέτοιο
βαθμό οι Σέρβοι σοβινιστές. Ήταν
οι ορθόδοξοι αδελφοί Έλληνες και
όχι οι ανοικτοί εχθροί που έβγα-
λαν ψεύτικο το σέρβικο εθνικό με-
γαλείο. Η "Μεγάλη Σερβία" την
ώρα του θριάμβου της κείτονταν
ξεφτιλισμένη μέσα στη λάσπη, πε-
ρίγελως όλης της ανθρωπότητας.

Όχι. Αυτό ήταν ένα πολύ μεγά-
λο χτύπημα για να είναι συμπτω-
ματικό.

Ο ελληνικός λαός στον τελικό
της Κυριακής φέρθηκε σα λαός κα-
ταπιεσμένου έθνους, δίπλα σε άλ-
λα καταπιεσμένα έθνη, ενάντια στο
έθνος που καταπιέζει.

Το κλειδί της υπόθεσης βρίσκε-
ται στο ότι ο σέρβικος σοβινισμός
δεν ποδοπάτησε μόνο τους "καθο-
λικούς" Λιθουανούς και Κροάτες,
αλλά και τους αδελφούς "ορθόδο-
ξους" Έλληνες προκειμένου να
πάρει το τρόπαιο της παγκόσμιας
εθνοφυλετικής του ανωτερότητας.
Αυτή η κίνησή του ήταν ασφαλώς
έξω από τους ρώσικους σχεδια-
σμούς και υπονόμει τη γενική
γραμμή του "ορθόδοξου τόξου" στα
Βαλκάνια. Ο Στάνκοβιτς της FIBA
εκπροσωπεί ακριβώς το σέρβικο
σοβινισμό. Αυτός επιβεβαίωσε, με
τη δήλωσή του ότι οι "Έλληνες εί-
ναι βλάκες και αχάριστοι", αυτό
που υποστηρίζουν οι έλληνες α-
θλητικογράφοι, ότι δηλαδή ο Στάν-
κοβιτς φρόντισε να μπει η Εθνική
Ελλάδας στους τέσσερις και οι
Σέρβοι να πάρουν το τρόπαιο. Η
γραμμή Στάνκοβιτς ήταν με λίγα
λόγια ελληνοσερβική συμμαχία με
σερβική ηγεμονία εναντίον όλων
των άλλων. Αυτή η γραμμή κατέρ-
ρευσε μπροστά στην απροσδόκητη
ελληνική εξέδρα. Αν αναζητήσου-
με έναν άλλο τέτοιο πολιτικό πα-
ράλληλο, θα το βρούμε στην επι-
μονή των Σέρβων της Βοσνίας να
τραβάνε τη δική τους λυσσαλέα
επιθετική γραμμή σε αντίθεση συ-
χνά με τη Ρωσία, όπως και στη μέ-
χρι τώρα αποτυχία της Ρωσίας να
καθαιρέσει το γενικό εκφραστή του
σερβικού σοβινισμού, που είναι ο
Μιλόσεβιτς, εγκαθιστώντας στην
ηγεσία της Σερβίας τους δικούς
τους ανθρώπους.

ΜΙΑ ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο σέρβικος λοιπόν σοβινισμός
και ο ελληνικός λαός ήταν οι δύο
παράγοντες που οδήγησαν στο με-
γάλο αυτό ρήγμα, που είναι ανε-
ξάρτητο από τις γενικές θελήσεις
των αντιδραστικών και είναι συ-
μπτωματικό στη μορφή του και νο-
μοτελειικό στο περιεχόμενο.

Λέμε ότι είναι συμπτωματικό στη
μορφή του γιατί ασφαλώς δεν ή-
ταν νομοτελειικό να παίξει σε κά-
ποιον τελικό η Λιθουανία με τη
Σερβία, που θα έχει στο μεταξύ α-
ποκλείσει την Ελλάδα, είναι νο-
μοτελειικό ότι η Ελλάδα δε θα υ-
ποταχθεί εύκολα στο σοσιαλφασι-
στικό ρώσικο άξονα του πολέμου
και του ιδεολογικού μεσαίωνα.

Αυτός ο ιδεολογικός ελληνοσερ-
βικός πόλεμος έρχεται να υπο-
γραμμώσει πόσο αδύναμη είναι στο
βάθος της η εξουσία των ρωσόδου-
λων στη χώρα μας.

Αυτοί, με ουσιαστικό πολιτικό ό-
πλο τους τον τουρκικό κίνδυνο και

γενική τακτική μέθοδο τον εισο-
δισμό, έχουν καταφέρει να αποσπά-
σουν την ηγεσία όλων των πολι-
τικών κομμάτων και να σχηματί-
σουν ένα φαινομενικά αρραγές ρω-
σόφιλο εθνικό μέτωπο.

Όμως η αληθινή πολιτική τους
βάση είναι εξαιρετικά στενή. Με-
ρικές εκατοντάδες σοβινιστές της
πολιτικής και της διανοήσης και
μια χούφτα Ρώσοι πράκτορες εί-
ναι πολύ δύσκολο να αναστρέψουν
τη γενική κίνηση μιας κοινωνίας.

Ο σέρβικος φασισμός έριξε τη
γραμμή της Μεγάλης Σερβίας σ'
ένα λαό που είχε χάσει από πολλά
χρόνια τα πιο στοιχειώδη δημοκρα-
τικά του δικαιώματα και είχε μα-
ραζώσει από την απελπισία που
φέρνει στις μάζες κάθε ψευτοαρι-
στερή δικτατορία. Όμως οι σοβι-
νιστές και οι ρωσόδουλοι δεν μπο-
ρούν να διαμορφώσουν τούτο το
λαό όπως θέλουν, ακριβώς γιατί
δεν μπορούν μονομιάς να του στε-
ρήσουν την πολιτική δημοκρατία,
έστω αυτή την κουτσουρεμένη δη-
μοκρατία. Το ότι εδώ οι αθλητικο-
γράφοι, οι σχολιαστές, τα αθλητι-
κά στελέχη μπόρεσαν να μιλήσουν
για τη "διαιτητική μαφία Στάνκο-
βιτς" και ο λαός μπόρεσε να τους
ακούσει δεν είναι κάτι το τυχαίο,
αλλά κάτι που δύσκολα μπορεί να
καταργηθεί. Όπως δύσκολα μπο-
ρεί να καταργηθεί κάθε "ανθεθνι-
κή" γιούχα στα γήπεδα, πράγμα
που είναι πηγή πονοκεφάλων
στους σοβινιστές και τους ρωσό-
δουλους που βλέπουν τους φανα-
τικούς της εξέδρας συχνά να πο-
δοπατάνε τα ιερά και τα όσια τους.

Θα 'ταν ακόμα αδιανόητο για μια
φασιστική χώρα αυτό που έγινε ε-
δώ, να δώσουν οι Λιθουανοί πρε-
κόνφερενς που θα κατάγγειλε τους
Σέρβους για τον πόλεμο στη Βο-
σνία, ενώ ο εθνικιστής σχολιαστής
της ΕΤΙ το ίδιο βράδυ δήλωνε ότι
ήταν με τη Λιθουανία, αν και δεν
του άρεσε η γιούχα στο σέρβικο ε-
θνικό ύμνο.

Στο βάθος το μεγάλο εθνικό "α-
τύχημα" της Κυριακής έχει να κά-
νει με το ότι η Ελλάδα είναι μια
χώρα που έχει περάσει πρόσφατα
μια σοβινιστική δικτατορία και έ-
χει πολεμήσει και μισήσει τον ε-
θνικό φασισμό.

Η Ελλάδα είναι ακόμα μια χώρα
που έχει έντονη επαφή με τον έξω
κόσμο, ιδιαίτερα με τον ευρωπαϊ-
κό δημοκρατισμό. Η συμμετοχή της
για δεκαετίες στην παγκόσμια α-
γορά, η σύγχρονη βιομηχανία και
το εμπόριό της, η τουριστική βιο-
μηχανία της και κύρια ο ναυτικός
της χαρακτήρας, με λίγα λόγια τα
στοιχεία της οικονομικής της ζω-
ής έρχονται σε ακατάπαυστη αντί-
θεση με τον περιορισμένο και α-
ναχρονιστικό στόχο της εδαφικής
επέκτασης, που κατάφερε να κά-
νει ιερό στόχο η σέρβικη αστική
τάξη στο δικό της λαό.

Δεν είναι άσχετη με τη στάση
του στο μεγάλο τελικό η άρνηση
του λαού μας να υιοθετήσει την ε-
πιθετική πλατφόρμα των ρωσόδου-
λων και των εθνικιστών στο ζή-
τημα της Τουρκίας. Έχουμε ξανα-
γράψει πως αυτοί δεν μπορούν να
παρασύρουν τις μάζες στο αντι-
τουρκικό μέτωπο πατώντας πάνω
στο μεγαλοϊδεατισμό που εκδηλώ-
νεται κύρια στο Κυπριακό, και έ-
τσι αναγκάζονται ν' ανακαλύψουν
τον κίνδυνο των εδαφικού ακρω-
τηριασμού της Ελλάδας στη Θρά-
κη, το Αιγαίο κτλ. Με λίγα λόγια
εμφανίζονται σαν αμυνόμενοι εθني-

κιστές. Γι' αυτό άλλωστε απέτυχε
πάντα ο αντιαλβανικός σοβινισμός
να αποχτήσει λαϊκό έρεισμα για να
ικανοποιήσει το βορειοηπειρωτικό
του όνειρο. Εδώ και ο σοβινισμός
στο μακεδονικό στηρίζεται πάντα
στο σκιάχτρο μιας εισβολής των ε-
θνικά μακεδόνων στη Θεσσαλονί-
κη. Αυτή η αμυντική μορφή που δί-
νουν οι αντιδραστικοί στον επιθε-
τισμό τους για να συσπειρώσουν
τον ελληνικό λαό αντιστοιχεί α-
κριβώς στις βαθύτερες διαθέσεις
αυτού του τελευταίου. Είναι σίγου-
ρο ότι αν ο ελληνικός λαός είχε
για το πεδίο των πολιτικοστρατιω-
τικών μαχών στην πρώην Γιουγκο-
σλαβία μια τόσο δικιά του εικόνα
όση είχε για το πεδίο της μοιραίας
αθλητικής διοργάνωσης, θα κατάγ-
γειλε με το μεγαλύτερο μίσος τους
Σέρβους φασίστες. Δεν είναι τυ-
χαίο ότι παρ' όλο τον προπαγαν-
διστικό βομβαρδισμό του συνόλου
σχεδόν της αστικής τάξης, ο φι-
λοσερβισμός δεν έχει ακόμα απο-
κτήσει φανατικά χαρακτηριστικά
μέσα στον ελληνικό λαό. Αλλά και
σε όσο βαθμό τα έχει αποκτήσει,
αυτά δε στηρίζονται στις ορθόδο-
ξες αρλούμπες της αντίδρασης, αλ-
λά στον από παλιά δουλεμένο
τουρκικό κίνδυνο.

Το επεισόδιο λοιπόν του μπάσκετ
δείχνει πόσο εύθραυστη είναι σή-
μερα η ρώσικη πολιτική υπεροχή
στην Ελλάδα και ποια είναι η αι-
τία για την ταχύτατη κίνηση φιλί-
ας των ρωσόδουλων, και κύρια του
Παπανδρέου, προς το μέρος των
Σέρβων. Ο αληθινός τους φόβος
δεν είναι μήπως διατηρηθεί το σέρ-
βικο μίσος για την Ελλάδα, αλλά
το ελληνικό για τη Σερβία. Οι
συγγνώμες τους στοχεύουν περισ-
σότερο τον ελληνικό παρά το σέρ-
βικο λαό. Γιατί πιο πολύ κινδυνεύει
η Ελλάδα παρά η Σερβία να βρε-
θεί έξω από τη ρώσικη επιρροή.

Στην πραγματικότητα η Ρωσία
φοβάται στη Σερβία το σχετικά α-
νεξάρτητο πνεύμα της φασιστικής
αστικής της τάξης και στην Ελ-
λάδα το ανεξάρτητο και δημοκρα-
τικό πνεύμα του ελληνικού λαού.

Κατά κάποιο τρόπο το "επεισό-
διο του μπάσκετ" έφερε την κρίση
επειδή ο σέρβικος σοβινισμός έβα-
λε με τη βία το στέμμα στο κεφάλι
του και ο ελληνικός λαός αρνήθη-
κε αυτή τη βία.

Αυτοί οι δύο παράγοντες δεν εί-
ναι συμπτωματικοί. Γι' αυτό αυτή
η πρώτη κρίση θα συνοδευτεί στο
μέλλον από καινούριες. Εννοείται
ότι το τι θα κάνει τελικά η Ελλά-
δα θα κριθεί από το αν θα μπορέ-
σει η δημοκρατική της πρωτοπο-
ρία και τότε θα μπορέσει να δώσει
συνείδηση στο πολιτικό ένστιχτο
των μαζών και να το μετατρέψει
σε νέο και ουσιαστικό πολιτικό πα-
ράγοντα. Αν μέσα στα λίγα επό-
μενα χρόνια συγκροτηθεί η δημο-
κρατική πολιτική πρωτοπορία στη
γραμμή του αντιρρώσικου δημοκρα-
τικού και πατριωτικού μετώπου, ο
ελληνοτουρκικός πόλεμος που ε-
τοιμάζουν οι ρωσόδουλοι θα μπο-
ρεί να αποφευχθεί. Αν αυτό δε συμ-
βεί, μέσα από αυτό τον πόλεμο,
στον οποίο οι δημοκρατικές μάζες
θα συμμετέχουν με μισή καρδιά, θα
ξεπηδήσει το πιο αποφασιστικό ε-
παναστατικό κίνημα στην ιστορία
αυτού του λαού.

Πρέπει να το καταλάβουμε, έχου-
με ένα λαό τόσο καλό, όσο άθλια
είναι η αστική του τάξη.

ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΙΝΤΡΑΚΟΜ

Ο αντεισαγγελέας Εφετών Ζορμπάς, με πόρισμά του ύστερα από προκαταρκτική εξέταση που έκανε για τη νομιμότητα του διαγωνισμού προμήθειας από τον ΟΤΕ ενός εκατομμυρίου ψηφιακών παροχών, η οποία κατακυρώθηκε στην ΙΝΤΡΑΚΟΜ του Κόκκαλη και τη Ζίμενς, χαρακτήρισε διαβλητό το διαγωνισμό, παράνομη την ανάθεση και ζήτησε από τον αρμόδιο προϊστάμενό του Τζανακάκη την άσκηση ποινικής δίωξης κατά παντός υπευθύνου για απάτη, παράβαση καθήκοντος, δωροδοκία, δωροληψία και απιστία σε βαθμό κακουργήματος.

Ειπώθηκε ότι το πόρισμα θύμιζε μέρες 1989, γιατί αναζητούσε ευθύνες και σε πολιτικά πρόσωπα, ενώ διαπιστώνει παρανομίες ανώτατων διοικητικών στελεχών του ΟΤΕ. Κάθαρος όμως ο σοσιαλφασισμός δεν επιτρέπει στο δικό του στρατόπεδο με τον Κόκκαλη στο στόχαστρο. Έτσι, ο γνωστός από την υπόθεση της ΑΓΕΤ εντολοδόχος του σοσιαλφασισμού Τζανακάκης αφαίρεσε την υπόθεση από το Ζορμπά και τον απείλησε με πειθαρχική δίωξη.

Επιπλέον αρνήθηκε το αίτημα που είχε διατυπώσει ο Ζορμπάς για παραπομπή της υπόθεσης στην Ολομέλεια Εφετών, προϋπόθεση για την άσκηση δίωξης κατά παντός υπευθύνου. Αντί γι' αυτό διέταξε συμπληρωματική εξέταση, την οποία ανέθεσε στον Εισαγγελέα Εφετών Καραμπέλα, πιο έμπιστο από το Ζορμπά, αποκαρτώνοντας χρονικά και ουσιαστικά το ενδεχόμενο των ποινικών διώξεων.

ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΖΟΡΜΠΑ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΟΚΚΑΛΗ

Ο Ζορμπάς προχώρησε σε προκαταρκτική εξέταση ύστερα από σχετική επιστολή-αναφορά του Ανδριανόπουλου. Ο διεθνής μειοδοτικός διαγωνισμός του ΟΤΕ για την ανάθεση των ψηφιακών παροχών είχε διάρκεια 15 μηνών, απασχόλησε δύο κυβερνήσεις και τρεις διαδοχικές διοικήσεις του ΟΤΕ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είχε αναβάλει το διαγωνισμό γιατί δεν μπορούσε να δεχτεί τη συμμετοχή ΙΝΤΡΑΚΟΜ και ΖΙΜΕΝΣ, τη στιγμή που οι δύο αυτές εταιρείες είχαν χρέος ύψους 11 δις δρχ. στον ΟΤΕ από προηγούμενη σύμβαση του 1992 για προμήθεια 470.000 ψηφιακών παροχών χωρίς διαγωνισμό, με απευθείας ανάθεση. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προχώρησε στην υπογραφή της τελικής σύμβασης, οδηγώντας τη διαφορά μεταξύ των εταιρειών και του ΟΤΕ στη χρονοβόρα διαδικασία της διαιτησίας.

Ο Ανδριανόπουλος είχε ασχοληθεί με το ζήτημα Κόκκαλη και σχημάτισε φάκελο, τον οποίο και παρέδωσε στον Έβερτ με στοιχεία για την παράνομη ανάθεση. Ο Έβερτ είχε δηλώσει τότε ότι ο φάκελος δεν είχε καμία ιδιαίτερη αξία, γιατί το υλικό περιοριζόταν σε αποκείμενα εφημερίδων. Αυτή η υπόθεση ήταν μία από τις βασικές αιτίες που επικαλέστηκε ο Ανδριανόπουλος όταν αποχώρησε από τη Βουλή και από τη Ν.Δ. (Ελευθεροτυπία, 28/6).

Σαν ιδιώτης ο Ανδριανόπουλος, σε μία εκδήλωση αντίστασης της δυτικοφιλικής αστικής τάξης στη διεφθαρμένη σοσιαλφασιστική

κρατική γραφειοκρατία, απευθύνθηκε στην εισαγγελική αρχή με επιστολή-αναφορά που περιείχε και έγγραφη καταγγελία του προέδρου της εσωτερικής αγοράς της Ευρωπαϊκής Κοινότητας προς το μόνιμο αντιπρόσωπο της Ελλάδας στην Ε.Ε. Μογγ. Σύμφωνα με την καταγγελία αυτή, με ημερομηνία 20/4/1994, η «*δολία πρακτική των υπηρεσιών του ΟΤΕ κατά την κατάρτιση συγκριτικού πίνακα των οικονομικών όρων των προσφορών είχε σαν αποτέλεσμα την αλλοίωση των όρων αυτών και τη θεώρηση των προσφορών των δύο εταιρειών ως δήθεν συμφεροτέρων*» (Ελευθεροτυπία, 27/6).

Αυτό το στοιχείο της καταγγελίας, την οποία επιβεβαίωσε με το πόρισμά του ο Ζορμπάς, καθώς και μία σειρά παρανομιών που αποκαλύπτει το πόρισμα αναδεικνύει αυτό το σκάνδαλο σε ισάξιο με το σκάνδαλο Κοσκωτά.

Στο πόρισμά του ο Ζορμπάς διαπιστώνει ότι οι δύο εταιρείες δεν πληρούσαν ούτε αυτούς τους όρους συμμετοχής στο διαγωνισμό, και συγκεκριμένα τον όρο της εμπορικής δραστηριότητας στη διεθνή αγορά, αφού είχαν μοναδικό πελάτη-αγοραστή ψηφιακού υλικού το τελευταίο διάστημα τον ΟΤΕ(!)

Οι δύο εταιρείες είχαν ήδη εκδηλώσει τις αντισυμβατικές τους προθέσεις με την άρνησή τους να ικανοποιήσουν την αξίωση του ΟΤΕ ύψους 11 δις εναντίον τους, άρνηση που έγινε δεκτή χωρίς να ασκηθεί καμία πίεση από τη Διοίκηση του ΟΤΕ.

Ο Ζορμπάς δεν παραλείπει να αναφερθεί στις ύποπτες σχέσεις Κόκκαλη-Στάζι και την παράνομη απόκτηση περιουσιακών στοιχείων της ΙΝΤΡΑΚΟΜ από αυτή τη σχέση.

Όμως το σημαντικότερο στοιχείο σ' αυτό το πόρισμα είναι ότι δεν περιορίζεται στη διερεύνηση του συγκεκριμένου σκανδάλου, αλλά ζητάει ο ανακριτικός έλεγχος που θα ακολουθούσε την προτεινόμενη άσκηση των ποινικών διώξεων «*να περιλάβει και προηγούμενες φάσεις της επιχειρηματικής δραστηριότητας των προαναφερόμενων εταιρειών (εννοεί την ΙΝΤΡΑΚΟΜ και τη ΖΙΜΕΝΣ), σε σχέση με το μόνιμο πελάτη αυτών Οργανισμό Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος, φερομένου ως ανεχόμενον τους εκάστοτε επαχθείς οικονομικούς όρους των προσφορών των δύο εταιρειών, κατά τρόπο προκαλούμενο "τον περιορισμό της τηλεπικοινωνιακής αγοράς της Ελλάδας, η οποία φαίνεται να λειτουργεί αποκλειστικά προς όφελος των παραδοσιακών προμηθευτών του ΟΤΕ", ως δεικτικός παρατήρησε η επιτροπή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στο προαναφερθέν από 20.4.1994 έγγραφο του Γενικού Διευθυντού της εσωτερικής αγοράς αυτής*» (Καθημερινή, 28/6).

Δηλαδή ο Ζορμπάς ζητάει τη διαλεύκανση συνολικά των «*αμαρτωλών*» σχέσεων Κόκκαλη-ΟΤΕ και των ληστρικών συμβάσεων που υπογράφηκαν ανάμεσά τους μέχρι σήμερα. Βάζει το μαχαίρι στο κόκκαλο και στοχεύει στη διακοπή αυτών των σχέσεων που εγκαθιδρύθηκαν με εντολή του Παπανδρέου από το γενικό διευθυντή του ΟΤΕ Τόμπρα και οδήγησαν στην εξάρτηση και υποδούλωση του ΟΤΕ α-

πό τον Κόκκαλη, με αποτέλεσμα τη σημαντική οικονομική επιβίβαση του ΟΤΕ και την αναχαίτιση της πορείας εκσυγχρονισμού του.

Με λίγα λόγια, ο Ζορμπάς έκανε ότι ήταν δυνατό για να εξοργίσει το σοσιαλφασισμό. Επιτέθηκε στον Κόκκαλη, έθιξε τη διεφθαρμένη συνδικαλιστική και κρατική γραφειοκρατία, στηρίχτηκε στον Ανδριανόπουλο και στην Ευρώπη.

Ο τιμωρός Τζανακάκης τον επανέφερε στην τάξη δύο μέρες πριν από τη δική του αποχώρηση από τη θέση του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Εφετών, τελειώνοντας μία θλιβερή καριέρα με μία θλιβερή πραξικοπηματική ενέργεια.

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΡΙΣΜΑΤΟΣ

Το πόρισμα Ζορμπά ήταν αποτέλεσμα της πρωτοβουλίας Ανδριανόπουλου και είχε το χαρακτήρα μίας εκδήλωσης αντίστασης της φιλοδυτικής αστικής τάξης στο σοσιαλφασισμό, και σαν τέτοια χτυπήθηκε με μανία από αυτόν.

Ο Μητσοτάκης από την πρώτη στιγμή πρόσφερε την υποστήριξή του σ' αυτή την κίνηση ζητώντας με δηλώσεις του την παραπομπή στο Συμβούλιο των Εφετών, αναγκάζοντας παράλληλα το μετριοπαθή Έβερτ να ευθυγραμμιστεί μαζί του με ανακοίνωση της Ν.Δ. με το ίδιο περιεχόμενο. Ο Έβερτ δεν μπορούσε να προχωρήσει σε ανοιχτή κάλυψη του Κόκκαλη τη στιγμή που υπήρχε η πιθανότητα καταδίκης του στο δικαστήριο. Η παροχή μιας τέτοιας κάλυψης θα δημιουργούσε συσπείρωση γύρω από το πρόσωπο του Μητσοτάκη, κάτι που δεν ήθελε σε καμία περίπτωση ο Έβερτ.

Όμως η επέμβαση Τζανακάκη έβαλε τα πράγματα στη θέση τους. Ο Μητσοτάκης αμέσως μετά την αφαίρεση της υπόθεσης από το Ζορμπά κράτησε πιο σκληρή στάση, δηλώνοντας ότι «*το θέμα των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ, της ΙΝΤΡΑΚΟΜ, της ΖΙΜΕΝΣ, οδήγησε σε πτώση της κυβέρνησης της Ν.Δ.*» (Ελευθερος Τύπος, 29/6), ανακαλύπτοντας επιτέλους, έστω και εμπειρικά, την πολιτική τάση που οδήγησε στην πτώση του, δηλαδή τη ρωσόδουλη φράζια του ΠΑΣΟΚ, όργανο της οποίας είναι ο Κόκκαλης. Είναι βέβαια αστείος ο ισχυρισμός ότι ο Κόκκαλης ήταν η αιτία της πτώσης, όμως σίγουρα η αντίσταση της κυβέρνησης Μητσοτάκη στις επιθυμίες του είχε κάτι να κάνει με αυτή.

Την αντίθεσή τους στην επέμβαση Τζανακάκη δήλωσαν η ΟΚΕ Δικαιοσύνης της Ν.Δ. με ανακοίνωσή της και με δηλώσεις τους οι Άννα Ψαρούδα-Μπενάκη, ο Μάνος και βέβαια ο Ανδριανόπουλος. Κανένας από αυτούς δεν υποστήριξε το Μητσοτάκη στη δήλωσή του για τα αίτια της πτώσης της Ν.Δ. Δεν τόλμησαν να φτάσουν τη ρήξη σε τέτοιο βαθμό.

Ο Έβερτ εκφράστηκε την επόμενη μέρα με ψήφισμα της Κ.Ε., που είχε σαν αντικείμενο την έναρξη εκστρατείας διαφάνειας σε όλους τους τομείς. Στο ψήφισμα αυτό η υπόθεση Κόκκαλη αναφερόταν μόνο έμμεσα και ως εξής: «*Η Ν.Δ. σέβεται τους θεσμούς, την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης, δεν ανα-*

μιγνύεται στο έργο της και δεν κρίνει τις αποφάσεις της. Υποστηρίζει κάθε πρόταση που προάγει το κύρος της. Για τις σοβαρές υποθέσεις είναι ανάγκη να συνέρχεται η Ολομέλεια Εφετών» (Ελευθερος Τύπος, 30/6).

Μπροστά σε ένα σκάνδαλο εν εξελίξει ο Έβερτ αναγκάστηκε να συμπορευτεί με το Μητσοτάκη. Όταν αυτό αποδυναμώθηκε και μετατράπηκε σε μία μακροχρόνια δικαστική έρευνα ρουτίνας από τον Τζανακάκη, δεν είχε κανένα λόγο να οξύνει τις σχέσεις του με το σοσιαλφασιστικό μπλοκ για χάρη του Μητσοτάκη, τον οποίο εγκατέλειψε σε δευτερόλεπτα.

Αφού μίλησε ο Τζανακάκης, η κίνηση Ζορμπά χρεώθηκε συνολικά στο Μητσοτάκη. Ο Τζανακάκης, με την πλήρη κάλυψη της κυβέρνησης, αφαίρεσε την υπόθεση από το Ζορμπά επειδή αυτός έγινε «*ανενεργός*» ύστερα από τις δηλώσεις Μητσοτάκη, με τις οποίες υποστήριζε το αίτημά του για παραπομπή της υπόθεσης στην Ολομέλεια Εφετών, λόγω δηλαδή της παρέμβασης «*άσχετων με τη Δικαιοσύνη προσώπων*». Ο άλλος λόγος της αφαίρεσης της υπόθεσης από το Ζορμπά, η οποία προκάλεσε την οργή στους εισαγγελικούς κύκλους σαν πρωτοφανής και απαράδεκτη, ήταν η διαρροή απόρρητου πορίσματος σε δύο εφημερίδες, την Ελευθεροτυπία και την Καθημερινή. Όμως ο Τζανακάκης δεν τόλμησε να ασκήσει πειθαρχική δίωξη εναντίον του Ζορμπά γι' αυτή τη διαρροή, επειδή δεν μπορούσε να αποδείξει την ευθύνη του.

Την άρνησή του στο αίτημα του Ζορμπά για παραπομπή στην Ολομέλεια Εφετών ο Τζανακάκης τη στήριξε σε κενά της δικογραφίας των 72 τόμων που σχηματίστηκε σε επτά μήνες και την οποία μελέτησε μέσα σε λίγες μέρες, καθώς και στην προσπάθεια των «*ανταγωνιστών να βρουν κουσούρια στο διαγωνισμό*», και των οποίων η παρέμβαση, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, ήταν εμφανής στο κείμενο του πόρισματος. Δηλαδή επανέλαβε την επιχειρηματολογία του Κόκκαλη και του σοσιαλφασιστικού μπλοκ με ζηλευτή ακρίβεια. Μάλιστα έκανε σύσταση στον αρμόδιο για την συμπληρωματική προκαταρκτική εξέταση Καραμπέλα να μην ερευνήσει την κατηγορία της δωροδοκίας για να μην πλατιάσει η έρευνα! Οι δηλώσεις και οι ενέργειες αυτές, σύμφωνα με εισαγγελικούς λειτουργούς, οδήγησαν σε ουσιαστική αθώωση του Κόκκαλη και των εμπλεκόμενων στην υπόθεση (Ελευθερος Τύπος, 29/6).

Ο Τζανακάκης ακολούθησε πιστά τα βήματα του πραξικοπηματία Κουβελάκη, που με τον ίδιο τρόπο είχε αφαιρέσει τη δικογραφία της ΑΓΕΤ από τους Αρεοπαγίτες Βολονάση και Σιούλα.

Όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ τάχθηκε σύσσωμο κατά των ξένων ανταγωνιστών και της διαδικασίας της ιδιωτικοποίησης του ΟΤΕ, καλύπτοντας τον Κόκκαλη, ο οποίος πέρασε ουσιαστικά στο απυρόβλητο.

Ο ίδιος ο Κόκκαλης σαν καλός πράκτορας με ανακοίνωση της ΙΝΤΡΑΚΟΜ απάντησε στις κατηγορίες που του αποδίδονται ότι «*είναι προφανές πως η ανάπτυξη της*

ελληνικής βιομηχανίας τηλεπικοινωνιών δε συμβαδίζει με τα συμφέροντα των ξένων εταιρειών και των εν Ελλάδι εκπροσώπων τους» (Ελευθεροτυπία, 28/6). Επίδειξη ευαισθησίας από έναν εκπρόσωπο εν Ελλάδι των ρώσικων συμφερόντων για την «*ανάπτυξη της ελληνικής βιομηχανίας*», την οποία οι εντολές του με μεθοδικότητα διαλύουν! Η ΟΜΕ-ΟΤΕ με ανακοίνωσή της θεωρεί την ανακίνηση του σκανδάλου «*de facto υπονόμηση του ΟΤΕ*», την οποία προκαλούν οι υποστηρικτές της θεωρίας του «*στρατηγικού επενδυτή*», δηλαδή της ιδιωτικοποίησης του ΟΤΕ, και φέρεται διατεθειμένη να υπερασπίσει το «*δημόσιο χαρακτήρα του Οργανισμού ενάντια σε οποιοδήποτε βάλλει εναντίον του άμεσα ή έμμεσα*» (Καθημερινή, 30/6). Αυτές οι «*πατριωτικές*» κραυγές βγαίνουν ενόψει της μερικής ιδιωτικοποίησης του ΟΤΕ, ότι έμεινε δηλαδή από το φιάσκο της ιδιωτικοποίησης με το στρατηγικό επενδυτή.

Κατά πόδας και το ψευδοΚΚΕ κατέθεσε ερώτηση σχετική με το σκάνδαλο στον ΟΤΕ, στην οποία αναφέρεται ότι «*όσο θα συνεχίζεται η πολιτική του ξεπουλήματος και της υποταγής στους ισχυρούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τόσο θα αναπαράγονται σκάνδαλα, όπως αυτό που αναδεικνύεται σήμερα με την προμήθεια των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ*» (Ριζοσπάστης, 29/6).

Είναι η ΠΟΛΑ αυτή τη φορά που ζητάει τη σύσταση διακομματικής επιτροπής ελέγχου στα μεγάλα έργα και στις κρατικές προμήθειες, δηλαδή μεγαλύτερο έλεγχο του σοσιαλφασισμού στην οικονομία, και ο ΣΥΝ έρχεται να συμπληρώσει με το αίτημα της αλλαγής του νομικού πλαισίου που ισχύει για τις μεγάλες συμβάσεις, τις προμήθειες, τα έργα και τις επιχειρήσεις του Δημοσίου (Ελευθεροτυπία, 29/6).

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ απαντάει στην επίθεση των εχθρών του με επίθεση, και σαφώς νικάει. Όμως εκτίθεται σαν υποστηρικτής ενός βρώμικου υποκειμένου όπως ο Κόκκαλης και ενός πραξικοπηματία όπως ο Τζανακάκης. Αυτές οι αμαρτίες δεν πρόκειται να ξεχαστούν από το λαό.

ΧΑΣΤΟΥΚΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 3

σιστικότητας μέσα στην πολιτικά παραλυμένη Ευρώπη, παρά κάποια διάθεση αληθινής σύγκρουσης με το ρωσοσερβικό άξονα. Η γενική γραμμή του Σιράκ απέναντι στη Σερβία φαίνεται θετικότερη από την άθλια ρωσόφιλη Μιτερανική, αλλά όχι στο αντίθετο από αυτή στρατόπεδο.

Όπως και σε όλα τα άλλα, τον αποφασιστικό ρόλο θα τον έχουν οι κόνες των βοσνιακών τουφεκιών.

Αυτές επηρεάζουν πάνω απ' όλα τις συνειδήσεις των ευρωπαϊκών λαών κι αυτές είναι που γεμίζουν ρίγη τους ρωσόδουλους!

ΕΞΩ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Ένα μεγάλο ζήτημα έχει προκύψει τον τελευταίο καιρό στην παιδεία και έχει ανοίξει ένα διάλογο στη χώρα ανάμεσα στους σκοταδιστές, παλιούς και νέους, ορθόδοξους, από τη μια μεριά, και στη δημοκρατική και προοδευτική διανοήση, απ' την άλλη. Είναι το ζήτημα της θρησκείας και της παιδείας, που εντάσσεται σ' ένα ευρύτερο ζήτημα εκκλησία-κράτος.

Ένταση στο διάλογο έδωσε η απόφαση 3356/95 του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με την οποία «όσοι μαθητές δεν επιθυμούν να παρακολουθήσουν το μάθημα των Θρησκευτικών, απαλλάσσονται από τη διδασκαλία του αλλά και τη συμμετοχή τους στην προσευχή και τον εκκλησιασμό» (Ελευθεροτυπία, 23/6).

Για να γίνει αυτό πράξη αρκεί η απλή δήλωση του μαθητή ή των γονέων του. Το ζήτημα προέκυψε κατόπιν προσφυγής των γονιών μαθητή της Γ' Γυμνασίου στο ΣτΕ, μετά από ποινή που του επιβλήθηκε στο σχολείο του στην Πάτρα, όταν ο μαθητής αρνήθηκε να εκφωνήσει την πρωινή προσευχή.

Έτσι ήρθε πάλι στο προσκήνιο η διαμάχη που έχει ξεσπάσει τον τελευταίο καιρό. Είναι υποχρεωτικό να τοποθετηθούμε αρχαιακά απέναντι σ' αυτό το ζήτημα και να ξεσκεπάσουμε το σκοταδισμό της ορθοδοξίας ιδιαίτερα στα σχολεία.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

«Όλη η σύγχρονη κοινωνία είναι θεμελιωμένη πάνω στην εκμετάλλευση των τεράστιων μαζών των εργαζομένων... Η θρησκεία είναι μια απ' τις μορφές πνευματικής καταπίεσης... Η αδυναμία των τάξεων που υφίστανται την εκμετάλλευση, στην πάλη ενάντια στους εκμεταλλευτές, γεννά αναπόφευκτα την πίστη για μια καλύτερη μετά θάνατο ζωή... Η θρησκεία είναι το όπιο του λαού. Η θρησκεία είναι ένα είδος πνευματικού αλκοόλ... Το σύγχρονο προλεταριάτο τάσσεται με το μέρος του σοσιαλισμού, που επιστρατεύει την επιστήμη στην πάλη ενάντια στη θρησκευτική θολούρα και λυτρώνει τον εργάτη από την πίστη στη μετά θάνατο ζωή, συσπειρώνοντάς τον στην πραγματική πάλη για μια καλύτερη επίγεια ζωή» (Λένιν: «Σοσιαλισμός και Θρησκεία», τόμος 12).

Και συνεχίζει πιο κάτω ο Λένιν: «Ο καθένας πρέπει να είναι ελεύθερος να πρεσβεύει όποια θρησκεία θέλει ή να μην παραδέχεται καμία θρησκεία, δηλαδή να είναι άθεος... Δεν επιτρέπονται σε καμία περίπτωση κανενός είδους διακρίσεις δικαιωμάτων ανάμεσα στους πολίτες εξαιτίας των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων... Δεν πρέπει να δίνεται καμία επιχορήγηση στην επίσημη εκκλησία του κράτους, καμία επιχορήγηση από τα χρήματα του δημοσίου στις εκκλησιαστικές ενώσεις, που πρέπει να γίνουν ενώσεις πολιτών-ομοϊδεατών ολόκληρα ελεύθερες, ανεξάρτητες από την κρατική εξουσία». Αυτές οι τοποθετήσεις του Λένιν είναι ξεκάθαρες για τις θέσεις των κομμουνιστών στο θέμα της θρησκείας και

είναι επίκαιρες παρ' όλο που διατυπώθηκαν το 1905 για τη ρωσική κοινωνία.

Εμείς δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτα, παρά μόνο ότι όλα αυτά πρέπει να εφαρμοσθούν στην ελληνική κοινωνία. Χ είναι ζητήματα δημοκρατικά και αρκετά απ' αυτά έχουν ήδη εφαρμοσθεί σε αστικές δημοκρατίες. Σήμερα μπαίνουν με ένταση τα ζητήματα χωρισμός εκκλησίας-κράτους, όχι Θρησκευτικά στα σχολεία, όχι αναγραφή του θρησκευμάτος στις ταυτότητες κτλ. λόγω της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και των κατακτήσεων του ευρωπαϊκού δημοκρατικού κινήματος.

Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι τους προβληματισμούς αυτούς τους προωθεί η δημοκρατική διανοήση, που έχει δεσμούς με τη Δύση και ιδιαίτερα με την Ευρώπη. Είναι απ' την άποψη αυτή χαρακτηριστικός ο διάλογος που έγινε με αφορμή μια τοποθέτηση του Ευρωβουλευτή και Καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου Δ. Τσάτσου στην *Κ. Ελευθεροτυπία* (22/1/95) με θέμα την αναγκαιότητα και τη σκοπιμότητα της διδασκαλίας των Θρησκευτικών στα σχολεία.

Ο παραπάνω καθηγητής έβγαζε το συμπέρασμα ότι το μάθημα των Θρησκευτικών πρέπει να καταργηθεί ή να γίνει προαιρετικό, για να ωφεληθούν άλλα μαθήματα που είναι πιο χρήσιμα και αποδοτικά για τη μόρφωση των παιδιών, με βάση την ευρωπαϊκή πείρα.

Ήρθε όμως η απάντηση από το Δημητριάδος Χριστόδουλο (*Βήμα*, 28/5/95), απάντηση που όπως θα δούμε παρακάτω στηριζόταν σε ψεύτικα επιχειρήματα. Συγκεκριμένα έγραφε ότι «σε όλες τις χώρες της Ευρώπης το μάθημα των Θρησκευτικών διδάσκεται ως υποχρεωτικό επειδή θεωρείται βασικό για τη σφαιρική εκπαίδευση των παιδιών, αλλά και επειδή καλύπτεται από τα Συντάγματά των». Έτσι λέει ο εκπρόσωπος της θεϊκής αλήθειας και υποψήφιος για τον αρχιεπισκοπικό θρόνο Χριστόδουλος, αλλά του απαντά ο καθηγητής Σωτηρέλης στην *Ελευθεροτυπία* της επόμενης Κυριακής: «Ελαφριά τη καρδιά και χωρίς απολύτως καμία τεκμηρίωση προσπαθεί να μας αποδείξει ότι το κατηχητικό και υποχρεωτικό πρότυπο θρησκευτικής αγωγής που ισχύει στη χώρα μας είναι λίγο πολύ κανόνας στην Ευρώπη, κι ότι εντέλει πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι γιατί αλλιού υπάρχει ευθεία ανάμιξη της εκκλησίας στη διδασκαλία».

Δυστυχώς όμως για τον κ. Χριστόδουλο αυτό γίνεται με πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας».

Και παραθέτει ο καθηγητής τι συμβαίνει στις χώρες της Ευρώπης και στις ΗΠΑ:

α) Στις ΗΠΑ και στη Γαλλία δεν υπάρχει μάθημα Θρησκευτικών ούτε καν προαιρετικό.

β) Στην Αγγλία, Σουηδία και Δανία είναι μεν υποχρεωτικό μάθημα, αλλά δεν είναι κατηχητικό, όπως στην Ελλάδα, απλά είναι ιστορία θρησκείων.

γ) Στην Ιταλία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Γερμανία, Νορβηγία και Αυστρία το μάθημα εί-

ναι απολύτως προαιρετικό.

Εξαιρέση παρουσιάζει στην Ελλάδα και στην Ιρλανδία. Από αυτά τα δεδομένα, που δεν έχουμε λόγο να μην τα πιστέψουμε, προκύπτει ότι πρέπει να παλαίψουμε όλοι οι προοδευτικοί εκπαιδευτικοί, γονείς και πρώτα απ' όλα το μαθητικό κίνημα να καταργήσουμε το μάθημα των Θρησκευτικών σαν υποχρεωτικό.

Πιστεύουμε ότι η απόφαση 3356/95 του Σ.τ.Ε. αποτελεί μια σημαντική νομολογία, στην οποία πρέπει να πατήσει το δημοκρατικό κίνημα για να κάνει πράξη αυτό που γίνεται χρόνια τώρα στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Είναι βέβαιο ότι αυτή την εποχή έχουμε έξαρση της θρησκευτικής προπαγάνδας και έντονη παρέμβαση της Ορθόδοξης εκκλησίας σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, ακόμα και της πολιτικής ζωής. Είναι χαρακτηριστικά μερικά παραδείγματα: α) Τα συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη-Αθήνα-Πειραιά που οργάνωσε η εκκλησία για το Μακεδονικό. β) Η καθημερινή παρέλαση αρχιερέων από τα ΜΜΕ (TV, ράδιο, εφημερίδες), που τοποθετούνται για κάθε ζήτημα κοινωνικό και πολιτικό Χ από τα θρησκευτικά στα σχολεία μέχρι την απόφαση της δικαιοσύνης για τους δολοφόνους-σατανιστές.

Απέναντι σ' αυτή τη θρησκευτική έξαρση έχουμε θετικά φαινόμενα αντίστασης, όπως του μαθητή στην Πάτρα, αλλά και άλλων νεολαίων και εκπαιδευτικών που αρνούνται να υποταχθούν στη θεολογική λαίλαπα.

Αλλά το χρήμα... χρήμα

Είχαμε γράψει σε παλιότερο φύλλο της *Νέας Ανατολής* για την προσπάθεια του Αγίου Όρους να χρηματοδοτηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση, παρά τη γενικά αντιδυτική του κατεύθυνση, και είχαμε στηλιτεύσει το γεγονός ως δείγμα πλήρους ασυνέπειας λόγων και έργων, ως ενέργεια δίχως αρχές.

Στις 5 του Ιούνη υπογράφηκαν οι σχετικές χρηματοδοτικές συμβάσεις ύψους 2,4 δισ. δρχ. για τρία μοναστήρια: Ιβήρων, Σταυρονικήτα και Σίμωνος Πέτρας. Τα κονδύλια διαχειρίζεται η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕ), χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της ΕΕ. Από ελληνικής πλευράς υπέγραψε ο αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Οικονομίας Γιώργος Ρωμάιος, ενώ από ευρωπαϊκής ο αντιπρόεδρος της ΕΤΕ Παναγιώτης Γεννηματάς.

Έτσι, όπως οι καλόγεροι του Μεσαίωνα βάφτιζαν το κρέας ψάρι για να μπορούν να το τρώνε χωρίς ενοχές, οι «σύγχρονοι» μεσαιωνιστές βαφτίζουν τα λεφτά που παίρνουν από την ΕΕ «άγια» και (νομίζουν πως) ξεμπερδεύουν με την αντιδυτική συνείδησή τους.

Μ' αυτήν μπορεί να ξεμπερδεύουν, αλλά με το λαό να δούμε πώς θα ξεμπερδέψουν!

Σχετικά με τη διαδοχή Παπανδρέου

Για τη διαδοχή Παπανδρέου έχουμε ξαναγράψει. Πρόκειται για το κολοσσιαίο ζήτημα πώς οι ρωσόδουλοι θα ελέγξουν το ΠΑΣΟΚ όταν ο μεγάλος πράχτορας πεθάνει.

Όσο ο πράχτορας είναι ζωντανός, αυτός και τα τσιράκια του - με πρώτους τους Λαλιώτη, Σκανδαλίδη, Τζουμάκα και Γ. Παπανδρέου - επιχειρούν να παγιώσουν από τώρα μια ηγετική ομάδα στην οποία αυτοί θα έχουν την πλειοψηφία. Αυτό εννοούν όταν λένε «συλλογικό ΠΑΣΟΚ» ή ότι «το ΠΑΣΟΚ δεν τεμαχίζεται και δεν τιμαριοποιείται» ή όταν καταγγέλλουν τους δελφίνους και τον ηγετισμό ή «το πρωθυπουργικό περιβάλλον».

Η ρωσόδουλη κλίκα βρίσκεται σε μια πελώρια δυσκολία: Δεν έχει ισχυρή πρόσβαση σαν τέτοια μέσα στον κομματικό μηχανισμό και τη βάση του ΠΑΣΟΚ και, κυρίως, κανένα στέλεχος της δεν έχει κύρος για ηγέτης. Είναι όλοι άριστοι στην ίντριγκα, αλλά δίχως φυσιογνωμία.

Απέναντί τους οι άλλες τάσεις να μην είναι διασπασμένες, αλλά έχουν αληθινή δύναμη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Έτσι, είτε έχουν

κομματική ισχύ, όπως η ομάδα Τσοχατζόπουλου, είτε κυβερνητική, όπως ο Λιβάνης, είτε ηγετική εμβέλεια, όπως οι Σημίτης και Πάγκαλος.

Τρέμουν, λοιπόν, οι πράχτορες ότι μετά τον Παπανδρέου θα βρεθούν ή στα πολλά μικρά φέουδα ή μπροστά σ' έναν ηγέτη.

Έτσι, θέλουν από τώρα να κλείσουν τη διαδοχή. Γι' αυτό σκαρώνουν τα φραξιονιστικά τους εργαλεία και έρχονται σε σύγκρουση με τα νόμιμα όργανα, όπως η τωρινή Συνδιάσκεψη, στα οποία δεν καταφέρνουν ποτέ ν' αλλάξουν τους συσχετισμούς.

Η αγαπημένη τους μέθοδος είναι τα θολά σχήματα δίχως πλατόφωρμα με τους «σαραντάρηδες» ή ευκαιριακές σύμμαχες σ' αυτούς συγκροτήσεις, όπως οι «7» κτλ. Γενικά, τα πράγματα είναι άσχημα γι' αυτούς στο ζήτημα της διαδοχής.

Όσο για τον Παπατζή, αυτός παριστάνει πάντα το αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τον Τσοχατζόπουλο, το Λιβάνη κτλ. και διαρκώς, σαν τέτοιος, καταγγέλλει τη διαδοχολογία.

Αυτό σημαίνει ότι η κομπίνα της διαδοχής δεν είναι ακόμα ώριμη.

Για την απεργία της ΠΝΟ

Για την απεργία των θαλάσσιων μεταφορών δυο λόγια: Πρόκειται και πάλι για μια πρωτοβουλία του σοσιαλφασισμού.

Όλα είναι τυκικά: Η μορφή και το αίτημα. Η μορφή είναι ο αιφνιδιασμός και η ομηρία του λαού. Η απεργία ήταν αποφασισμένη για 48ωρη, αλλά το ψευτοΚΚΕ την οδήγησε μέσω της ΠΝΟ στις 4 μέρες, ενώ απέτυχε να την κάνει διαρκείας. Αν αυτό γινόταν, τότε ο τουρισμός θα παρέλυε και η οικονομική καταστροφή για την Ελλάδα θα ήταν ανυπολόγιστη.

Το αίτημα ήταν ένας συνηθισμένος «κουβάς» δίχως συνοχή, όπως κεντρικό ήταν το αίτημα των φορολογικών απαλλαγών, δηλαδή το χτύπημα του Παπαδόπουλου και της προοδευτικής γραμμής της φορολογικής εξυγίανσης. Έλειπαν δηλαδή τα μισθολογικά αιτήματα, που αντιπαραθέτουν απευθείας ναυτικούς και εφοπλιστές, και στη θέση τους μπήκαν τα επιδοματικά αιτήματα, που είναι τα πιο αντιδραστικά, γιατί έχουν ένα χαρακτήρα προνόμιου και δεν ενώνουν την εργατική τάξη, αλλά τη διασπούν.

ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

Κόντρα στην επίθεση του σοσιαλφασισμού ο ΕΡΓΑΣ συνεχίζει τις κινητοποιήσεις.

Μετά τη δεύτερη προκήρυξη, κόλληση σε όλη την επισκευαστική ζώνη και στα ναυπηγεία εκατοντάδες αφίσες που έβαζαν σαν κεντρικό το ζήτημα της ανεργίας και τα άμεσα αιτήματα για την ανακούφιση των ανέργων.

Παράλληλα με την πάλη για τη σωτηρία των ναυπηγείων και την ανάπτυξη της επισκευαστικής ζώνης, ο ΕΡΓΑΣ αναδείχνει τώρα

σαν κεντρικό ζήτημα την πάλη για την ανακούφιση των ανέργων.

Η ανεργία για το σοσιαλφασισμό χρησιμοποιείται για να σέρνει μια ομάδα από αγανακτισμένους ανέργους εκει που απαιτούν τα σχέδιά του για τη διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Ένα πραγματικό κίνημα ενάντια στην ανεργία στη Ζώνη, πέρα από την ανακούφιση των ίδιων των ανέργων, χτυπάει ακόμα πιο πολύ το σοσιαλφασισμό εμποδίζοντάς τον να μετατρέψει εργάτες σε δύναμη καταστροφής.

ΤΟ ΣΕΡΑΓΕΒΟ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΝΕΕΙ

Απ' την ώρα που με πολιτική απόφαση του ρωσόφιλου αρχηγού του ΟΗΕ Γκάλι και του ανθρώπου του στη Βοσνία Ακάσι το Σεράγεβο και ολόκληρη η Βοσνία παραδόθηκαν στο έλεος του σέρβικου φασισμού, οι Βόσνιοι δεν είχαν άλλη επιλογή από το να στηρίχουν στο στρατό τους.

Οι δυνάμεις του ΟΗΕ εγκατέλειψαν τις αποθήκες βαριών όπλων και τα παρατήρητηριά τους στους Σέρβους, ενώ παραιτήθηκαν από τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας και την προστασία των "ασφαλών περιοχών". Ένας ανώνυμος αξιωματούχος των κυανόκρανων περιέγραψε την κατάσταση: «Δεν είναι αποτυχία, αλλά προδοσία. Σε λίγο θα τους σερβίρουμε το τσάι τους» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 22/6).

Ο κίνδυνος ήταν ιδιαίτερα άμεσος για το Σεράγεβο, το πολιτικό σύμβολο της Βοσνίας, με κομμένο το νερό και το ηλεκτρικό, αποκλεισμένο από οποιαδήποτε βοήθεια σε τρόφιμα. Το αεροδρόμιο του Σεράγεβο ήταν κλειστό εδώ και τρεις μήνες και το σέρβικο πυροβολικό στους λόφους ελεύθερο να ισοπεδώσει την πόλη οποιαδήποτε στιγμή.

Η βοσνιακή κυβέρνηση συγκέντρωσε τις μεγαλύτερες δυνάμεις απ' την αρχή της σέρβικης εισβολής για να σπάσει την πολιορκία του Σεράγεβο: 20.000 βοσνιακού στρατού, ανάμεσά τους οι καλύτερες μονάδες των Βόσνιων και δυνάμεις της 17ης ταξιαρχίας Κράισνικ, που αποτελείται από θύματα της εθνικής εκκαθάρισης στη Βόρεια Βοσνία και πρώην έγκλειστους σε σέρβικα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τους Βόσνιους ενισχύουν περίπου 6.000 κροατικές δυνάμεις. Απέναντί τους βρίσκονται 12.000-15.000 σέρβοι φασίστες με υπεροχή σε βαρύ οπλισμό.

Η αντεπίθεση των Βόσνιων ξεκίνησε στις 15 Ιούνη. Στόχος της είναι να κόψει το διάδρομο ανεφοδιασμού που ενώνει το Πάλε με τα ελεγχόμενα από τους Σέρβους Τσέτνικ εδάφη γύρω από το Σεράγεβο, όπως τη Λουκαβίτσα στα νότια και το Ίλιτζα στα βορειοδυτικά. Έτσι θα μετατρέψει αυτά τα εδάφη σε απομονωμένους σέρβικους θύλακες και οι Βόσνιοι θα έχουν κάνει ένα σπουδαίο βήμα προς την άρση της πολιορκίας. Μέχρι αυτή τη στιγμή έχουν καταφέρει να αναγκάσουν τους Σέρβους φασίστες σε υποχώρηση και να κερδίσουν εδάφη σε τρία μέτωπα νότια, βόρεια και δυτικά του Σεράγεβο.

Σε αντίποινα γι' αυτές τις επιτυχίες οι Τσέτνικ βομβαρδίζουν συνέχεια τον άμαχο πληθυσμό του Σεράγεβο σκορπίζοντας το θάνατο αδιάκριτα. Όπως επιβεβαιώνει και ο δήμαρχος του Σεράγεβο Τάρεκ Κουπούσοβιτς, το τίμημα σε ανθρώπινες απώλειες είναι τρομερό, αλλά η βοσνιακή αντεπίθεση είναι η μόνη ελπίδα για τους κατοίκους της πόλης. «Θα διακινδυνεύσουμε να πολεμήσουμε για την επιβίωση αν η άλλη επιλογή είναι παράδοση και καταστροφή» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 3/7). Αυτή είναι και η θέληση όλων των κα-

τοίκων του Σεράγεβο, μαζί και των σέρβων που συνεχίζουν να ζουν στην πόλη: «Δεν μπορούμε πια ούτε να αναπνεύσουμε. Περιμένουμε τρία χρόνια και τώρα αισθάνομαι ότι ακόμα και το μυαλό μου έχει σταματήσει... Να επιτύχεται (εννοεί τη βοσνιακή αντεπίθεση) είναι σαν να παίρνεις αναπνοή. Είναι λίγος αέρας για τα ποντίκια στην τρύπα» (στο ίδιο, 29/6). Ο Μιχαήλο Μιλόσεβιτς είναι ορθοπεδικός χειρουργός, σέρβος στην καταγωγή και ορθόδοξος χριστιανός. Έχει παντρευτεί καθολική και ο αδελφός του Μουσουλιμάνο. Το Σεράγεβο είναι η πόλη τους και μένουν σ' αυτή.

Η υποστήριξη του βοσνιακού λαού στην αντεπίθεση είναι και η μεγαλύτερη εφεδρεία του βοσνιακού στρατού. Σύμφωνα με δηλώσεις ανώτερου Βόσνιου αξιωματούχου τον περασμένο μήνα, η άρση της πολιορκίας του Σεράγεβο θα στηριχθεί και στην κινητοποίηση των ιδίων των κατοίκων του, ώστε όταν έρθει η στιγμή «και ο τελευταίος κάτοικος να ξέρει τι θα κάνει το όπλο που θα κρατάει».

Αν τελικά η βοσνιακή κυβέρνηση επιμείνει στον εξοπλισμό του λαού και τη συμμετοχή του στην αντεπίθεση με απόφαση για οποιαδήποτε απώλειες, τότε το Σεράγεβο θα ελευθερωθεί και ο σέρβικος φασισμός θα τσακιστεί. Η νίκη αυτή θα ανατρέψει όλους τους στρατιωτικούς συσχετισμούς και τα πολιτικά δεδομένα. Για τούτο το λόγο οι σέρβοι Τσέτνικ θα προσπαθήσουν με όλη τους την κτηνωδία να στραγγάλισουν όχι μόνο το Σεράγεβο, αλλά και όλους τους βοσνιακούς θύλακες από το Μπίχτς στα βορειοδυτικά της χώρας μέχρι τη Σρεμπρένιτσα, το Γκόραζντε και τη Ζέπα στην ανατολική Βοσνία. Θα εξαρτηθεί από την αντοχή του βοσνιακού στρατού και του λαού τι θα γίνει.

Ήδη όμως ο στρατός της Βοσνίας είναι καλύτερα εξοπλισμένος και αριθμητικά περισσότερος. Πιέζει τους Σέρβους φασίστες σε μέτωπα που δεν τον είχαν ξαναδεί και δεν τον περίμεναν. Είναι χαρακτηριστικός ο βομβαρδισμός έξω από την πόλη της Μπιελίνα στις 28 Ιούνη, τη μέρα που η συμμορία των σέρβων χίτλερ με το Μλάντιτς και τον Κάρατζιτς γιόρταζαν τα 500 χρόνια από τη μάχη του Κόσοβο. Παρ' όλο που η δύναμη πυρός των Βόσνιων δεν ήταν ικανή να απειλήσει την πόλη και ο βομβαρδισμός δεν προκάλεσε καμία απώλεια, ήταν ένα μήνυμα, πολιτικό και στρατιωτικό, στους Τσέτνικ ότι οι Βόσνιοι είναι αποφασισμένοι να παλέψουν μέχρι να απελευθερώσουν τη χώρα τους. Η Μπιελίνα είναι στα χέρια των Σέρβων απ' την αρχή του πολέμου και ήταν αδιανόητο πριν από λίγους μήνες ότι οι Βόσνιοι θα μπορούσαν να ριζούν έστω και μία σφαίρα. Είναι ακριβώς αυτή η ικανότητα του βοσνιακού στρατού που κάνει το γουρουνομούρη Μλάντιτς να λέει ότι «πρέπει να ετοιμαστούμε για ένα μεγάλο πόλεμο και να κινητοποιήσουμε όλες μας τις δυνάμεις» (Χέραλντ Τρίμπιουν, 30/6).

Επειδή οι Βόσνιοι νιώθουν ισχυροί, η κυβέρνηση του Ιζετμπέκοβιτς ζητάει την αποχώρηση των κυανόκρανων από τη Βοσνία, για να αφαιρέσει το επιχείρημα των Δυτικών ότι οι ζωές τους θα απειληθούν αν αρθεί το εμπόριο των όπλων. Έτσι η Βοσνία μπορεί να απαιτήσει την άρση του εμπόρου στα όπλα, μπροστά μάλιστα και στην απόφαση της Γερουσίας να ξανάρθει μ' αυτό το αίτημα απέναντι στο ρωσόφιλο Κλίντον.

Αυτός έχει επιδοθεί σ' έναν αγώνα να πείσει το ρεπουμπλικάνικο Κογκρέσο να χρηματοδοτήσει τη Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης. Το Κογκρέσο αντιτίθεται σ' αυτό, γιατί η θέση του είναι αποχώρηση των κυανόκρανων και άρση του εμπόρου όπλων στη Βοσνία. Ο Κλίντον, παρ' όλο που συσκέπτεται συνεχώς με τους ρεπουμπλικάνους ηγέτες, τους πληροφόρησε ότι σχεδιάζει να πάρει 50 εκατομμύρια δολάρια από το στρατιωτικό προϋπολογισμό και να υποστηρίξει τη Δύναμη. Προσπαθεί όμως ταυτόχρονα να μη γίνει αυτό μ' ένα πραξικοπηματικό τρόπο και ν' αποσπάσει την πιο μαλακιά αντίθεση του Κογκρέσου. Σ' αυτή την κατεύθυνση βρίσκεται και η πρόσφατη αντίθεση Ευρώπης-ΗΠΑ, όπου οι Ευρωπαίοι, κατάχλωμοι μπροστά στη Ρωσία, κατηγορούν τους Αμερικάνους ότι ενισχύουν στρατιωτικά τους Βόσνιους. Ο ρωσόφιλος Κλίντον αξιοποιεί αυτή την αντίθεση για να πείσει το Κογκρέσο ότι δε χρειάζεται τώρα να τα χαλάσουμε με τους συμμάχους μας για τους Βόσνιους. Ο ίδιος, αλλά και οι Ευρωπαίοι, θέλουν τις δυνάμεις του ΟΗΕ στη Βοσνία ακριβώς για να έχουν το επιχείρημα της τύχης τους, ώστε να εμποδίζουν την άρση του εμπόρου όπλων στους Βόσνιους και να προωθούν το διαμελισμό της Βοσνίας.

Τελικά ο Κλίντον με αστραπιαία κίνηση διέταξε, παρακάμπτοντας το Κογκρέσο, να δοθεί το απαραίτητο χρηματικό ποσό για τη Δύναμη αυτή.

Είναι η φύση αυτής της αντίθεσης που μεταφέρεται και μέσα στο ΝΑΤΟ ανάμεσα στο αντισέρβικο κομμάτι της αμερικανικής αστικής τάξης και τον ευρωπαϊκό τυχοδιωκτισμό, ενώ φέρνει σε σύγκρουση συχνά το ΝΑΤΟ και τον ΟΗΕ. Όπως στις 20 Ιούνη όταν δύο σέρβικα τζετ παραβίασαν τη ζώνη αποκλεισμού κοντά στο αεροδρόμιο της Μπάνια Λούκα και ο γάλλος διοικητής του ΟΗΕ Ξαβιέρ μπλόκαρε το βομβαρδισμό των Σέρβων που πρότειναν οι αρχηγοί του ΝΑΤΟ.

Η δύναμη ταχείας αντίδρασης, αφού μπήκε κάτω από τον έλεγχο του ΟΗΕ μετά από εκβιασμό της Ρωσίας που δεν ήθελε τη δημιουργία της, βλέπει το ρόλο της συνεχώς να αποδυναμώνεται. Μάλιστα πρόσφατα η διοίκηση του ΟΗΕ αφαιρέσε το "ταχείας" και έτσι είναι Δύναμη Αντίδρασης του ΟΗΕ. Αυτή η δύναμη θα προστατεύει τους κυανόκρανους που θα προστατεύουν την ειρήνη στη Βοσνία. Έτσι, όταν οι δεύτεροι

πιαστούν όμηροι απ' τους σέρβους φασίστες, οι πρώτοι απλά θα έχουν ένα διάστημα να πάρουν μαζί και τα προσωπικά τους είδη.

Άλλωστε ο σερβόφιλος Ακάσι φρόντισε με προσωπική επιστολή του στον Κάρατζιτς να του δώσει διαβεβαιώσεις ότι η Δύναμη αυτή δε θα ξεφύγει από τους ήδη υπάρχοντες κανόνες βάσει των οποίων δρουν οι κυανόκρανοι σήμερα και ότι δε θα απειλήσει τους σέρβους φασίστες (Χέραλντ Τρίμπιουν, 22/6).

Ένα σχέδιο του διοικητή του ΟΗΕ στη Βοσνία στρατηγού Σμιθ να χρησιμοποιήσει τη δύναμη για να ανοίξει ο διάδρομος μεταφοράς της βοήθειας στο Σεράγεβο συνάντησε την απόρριψη του Ακάσι. Όπως δήλωσε αξιωματούχος του ΟΗΕ, «δε θα επιχειρήσουμε τη διάνοιξη διαδρόμων... αν δεν έχουμε τη στρατηγική συναίνεση των Σέρβων» (στο ίδιο, 1/7)!!

Οι πρόσφατες εμπλοκές ανάμεσα σε γάλλους κυανόκρανους και σέρβους Τσέτνικ, καθώς και η σκλήρυνση της στάσης της Γαλλίας απέναντί τους οφείλονται στο ότι ο βοσνιακός στρατός νι-

κάει. Όταν οι Βόσνιοι νικάνε, τότε όλοι οι Ευρωπαίοι αστοί αναγκάζονται να τους υπολογίσουν και πολλές φορές να τους υποστηρίξουν. Ακριβώς γιατί όταν το δίκιο νικάει έχει δύναμη. Αυτό που αναγνωρίζει η αστική τάξη δεν είναι τόσο το δίκιο όσο η δύναμη του δίκιου. Όταν νικάει, έστω προσωρινά, έστω υπό όρους και σε μερικά σημεία, είναι αναγκασμένοι οι αστοί να το πάρουν υπόψη τους. Γιατί αυτοί θέλουν μόνο να σταματήσει ο πόλεμος. Όταν οι Βόσνιοι είναι αδύνατοι, νομίζουν ότι αρκεί να πεθάνουν για να σταματήσει ο πόλεμος. Όταν όμως οι Βόσνιοι είναι δυνατοί, τότε οι δυτικοί πιέζουν τους Σέρβους να υποχωρήσουν. Έτσι πάλι περιμένουν ότι θα τελειώσει ο πόλεμος. Τώρα, λοιπόν, που το πτώμα κινείται, συγκεντρώνει τη συμπάθεια και θα την έχει για όσο διάστημα διαρκεί η κίνησή του.

Άλλωστε, όταν ξεκίνησε η βοσνιακή αντεπίθεση τόσο η Γαλλία και η Αγγλία όσο και ο ρωσόφιλος Κλίντον την καταδίκασαν.

Καταδίκη της σέρβικης εκκλησίας

Στις 27 Ιούνη γαλλικό δικαστήριο αθώωσε τη γαλλική εφημερίδα Λιμπερασιόν απορρίπτοντας την αγωγή της σέρβικης ορθόδοξης εκκλησίας, που την κατηγορούσε για δυσφήμιση.

Η σέρβικη Εκκλησία στράφηκε κατά της Λιμπερασιόν για άρθρο που είχε δημοσιευτεί στις 12 Οκτώβρη 1994 με τίτλο "Η ορθόδοξη αλληλεγγύη". Θέμα του άρθρου ήταν η θέση της σέρβικης ιεραρχίας απέναντι στη σέρβικη εισβολή στην Κροατία και τη Βοσνία.

Το δικαστήριο απέρριψε τις κατηγορίες της ρωσόφιλης σέρβικης Εκκλησίας που στρέφονταν κατά του διευθυντή της Λιμπερασιόν Σερζ Ζιλί και της ορθόδοξης Ελέν Ντέσπιτς-Πόποβιτς, σύμφωνα με τις οποίες το άρθρο «*χαρακτηρίζεται από ένα τυφλό μίσος*» και από έναν «*πρωτόγονο μανιχαϊσμό*».

Αντίθετα, το δικαστήριο επεσήμανε τη σοβαρότητα του άρθρου και το γεγονός ότι οι κατηγορίες κατά της Εκκλησίας «*δε διαμορφώνονται με επιπόλαιο και αυθαίρετο τρόπο, αλλά αποτελούν το συμπέρασμα μιας αποδεικτικής διαδικασίας*». Και καταλήγει ότι το άρθρο «*δεν ξεπερνά τα αποδεκτά όρια της ελευθερίας της έκφρασης που αναφέρονται στην ανάλυση πολιτικών, κοινωνικών και ιδεολογικών φαινομένων μιας κοινωνίας*» (Ελευθεροτυπία, 30/6). Πρόκειται για μια σπουδαία πολιτική νίκη της δημοκρατίας απέναντι στο σέρβικο φασισμό και τη ρωσόφιλη σέρβικη εκκλησία που τον στηρίζει με τις ευλογίες της.

Συνεπής η Τσεχία στο Βοσνιακό

Στις 29 του Ιούνη η δημοσιογράφος Τέτα Παπαδοπούλου παρέθεσε στην Ελευθεροτυπία μια παλιά (του '94), αλλά πολύ επίκαιρη δήλωση του προέδρου της Τσεχίας Βάτσλαβ Χάβελ για το Βοσνιακό:

«*Καθήκον μιας δημοκρατικής κοινότητας κρατών είναι να εμποδίζει την αιματοχυσία. Υποχρέωση όλων μας είναι να μη μείνουμε σιωπηλοί μάρτυρες της σφαγής στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Κάτι τέτοιο θα ήταν στρουθοκαμηλισμός ανάλογος με εκείνον που χαρακτήρισε τη στάση μας απέναντι στο Τρίτο Ράιχ. Εφόσον έχουν εξαντληθεί όλα τα πολιτικά μέσα, η ειρήνη στη Βοσνία είναι δυνατόν να αποκατασταθεί μόνο με μια συγκεκριμένη, στρατιωτική ενέργεια*».

Να πώς μια χώρα του ευρωπαϊκού τρίτου κόσμου αντιλαμβάνεται τα καθήκοντα των δημοκρατικών χωρών!

Μία επισήμανση

Στο προηγούμενο φύλλο της ΝΑ στο πολύ καλό γράμμα του φίλου Ν. Δανδή έμενε να κάνουμε μια διπλή παρατήρηση.

Πρώτο, η έννοια που δίνει στο σταλινισμό είναι η εικόνα που έχουν κατά κανόνα οι δημοκράτες για το σοσιαλισμό.

Δεύτερο, ο Στάλιν ήταν ο μεγαλύτερος πολέμιος του ορθόδοξου σκοταδισμού, αλλά και του σοσιαλισμού, που τώρα ταλαιπωρεί και θα ταλαιπωρήσει πολύ περισσότερο τον πλανήτη.

